

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΕΤΟΣ Α΄

ΛΗΞΟΥΡΙ - ΠΑΡΑΛΙΑ

Φωτ. κ. Θ. Γρίβα—Γαρδικιώτη

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛ. 4-5

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΔΣ3.41.φ4.0010

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ**

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 4, 5
ΙΟΥΝΙΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1934

Ο ΚΡΟΝΟΣ ΣΑΡΩΜΑΤΑΣ

Σαρώνει ο ξενοδόχος γέρο-Κρόνος
Τὸ παγκόσμιο πλατὺ ξενοδοχεῖο του.
Μὰ εἶναι γέρος, στραβὸς καὶ δὲν ἤβλεπει,
Καὶ τὰ σαρώνει ἀδιάκριτα ὅλα ἀντάμα.
Καλὰ κακὰ τὰ πηαίνει στὴν ἀράδα.
Παληὰ, καινούργια, σάπια, νεοφερμένα,
Ἀξιοζόμενα πράγματα καὶ ἀχρεῖα,
Ὅλα παρόμοια ὁ στραβὸς τὰ πηαίνει.

Φωνάζουνε καὶ κλαῖνε οἱ συχνασταὶ του
Μὰ τοῦ κάκου φωνάζουνε καὶ κλαῖνε
Ὁ ὑπέργηρος ἐκεῖνος εἶναι θεόκουφος
Θεότυφος, ἀναίσθητος, παλίμπαις,
Δὲν παύει ὅμως ποτέ, οὔτε δουλιάζει
Οὔτε πού δίνει ἀκρόαση, μὰ σαρώνει,
Κι' ἀνάκατα τὰ ρίχνει ὅλα στὴ Λήθη.

Ἀθρῶποι, Ἀθρῶποι, πότε θὲ νὰ ἰδοῦμε
Πὼς ἐμεῖς τὰ σκουπίσματα τοῦ Κρόνου,
Εἴμαστε ἀνόητοι νὰ τσακονομάσθε,
Νὰ τραγώμασθε καὶ νὰ ἐχθροπαθοῦμε
Γιὰ τὸ πρόσκαιρο τοῦτο μας λημέρι ;
Καὶ δὲ μοιάζουμε εἰς σὲ τοῦτο
Ἐκείνους τοὺς γαϊδάρους ποὺ ἐμαλόνα,
Γιάναν πρόσκαιρο ξένον ἀχεριόνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

Τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας

ΡΙΧ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ μικρὸ πουλάκι ἢ σταρίθρα, ποὺ ἔρχεται σὲ πολυάριθμα κοπάδια τὸν Ἰούλιον μῆνα ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ ξεκαλοκαιριάσῃ εἰς τοὺς κάμπους τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν Ὀκτώβριον εἰς τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησε, εἶναι κατ' ἐξοχὴν καμπίσιο πουλί. Εἰς τοὺς κάμπους κάνει τὴν φωληὰ του, εἰς τοὺς κάμπους εὐρίσκει τὴν τροφή του καὶ εἰς τοὺς κάμπους περνάει τὶς νύχτες του, γιὰ νὰ ὕψωθῇ πρὶν ξημερώσῃ ὕψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐκεῖθεν νὰ χαιρετίσῃ μὲ τὰ κελαϊδήματά του τὸν ἥλιον ποὺ θὰ ἀνατείλῃ καὶ τὸν γεωργὸ ποὺ θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ χωράφι του.

Τὶ πανηγύρι ἦτον ἐκεῖνο ποὺ ἐλάβαινε χώραν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς τὰ γύρω τῶν Ἀθηνῶν χωράφια ἐκεῖ ποὺ σήμερα ἐξεφύτρωσαν οἱ μεγάλοι προσφυγικοὶ Συνοικισμοί, ἰδίως ὅταν εἶχε λιακάδα. «Ὅλοι οἱ Νεμρώδ τῶν Ἀθηνῶν ἔδιναν ραντεβού ἐκεῖ γὰ τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσε οὔτε μεγάλες πορεῖες, οὔτε ταξείδια καὶ κυνηγετικὲς ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ οὔτε καὶ σκυλιά. Εἰς τὸν Ἀνάλατο, εἰς τὸ Περιστέρι, εἰς τὰ γύρω τοῦ Πυριτιδοποιείου χωράφια εὐκόλα ἐφθάναν χωρὶς μεταφορικὰ μέσα οἱ Ἀθηναῖοι Νεμρώδ, καὶ ἀφοῦ ἤθελαν ξεθημάνει, τουφεκίζοντας ὅλο τὸ πρωῒ σταρίθρες, εὐκόλα πάλι τὸ μεσημέρι ἐπέστρεφαν στὰ σπίτια των, διασχίζοντες μὲ πλήρη κυνηγετικὴν πανοπλίαν τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ἡ προμήθεια ἄλλωστε, εἴτε τοῦ εἰδικοῦ διὰ τὸ

κυνήγι τῆς σταρίθρας μικροῦ κινουμένου καθρέπτου, εἴτε μιᾶς ζωντανῆς κουκουβάγιας καὶ εὐκόλος ἦτο καὶ μεγάλας δαπάνας δὲν ἀπαιτοῦσε.

Σὰν βουρλισμένη βουτὰ ἀπὸ τὰ δυσθεώρητα ὕψη ποὺ περιπλανᾶται ἡ σταρίθρα ἐπάνω εἰς τὰ περιστρεφόμενα αὐτὰ καθρεφτάκια, ποὺ λαμπιρίζουν ἀντανακλῶντα τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἡ ἐπάνω στὴν κουκουβάγια, ποὺ δεμένη ἀπὸ τὸ ποδάρι εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς πασάλου, συνήθως φτερουγίζει. Καὶ ἐκεῖ τὴν ὑποδέχονται μὲ ὁμοβροντίες οἱ κυνηγοὶ ποὺ τὴν περιμένουν καθισμένοι εἰς τὰ κυνηγετικὰ τοῦ καρτεργιοῦ σκαμνάκια. Πολλὲς τουφεκιές, σπατάλη πυρομαχικῶν καὶ τὸ θήραμα ἐλαχίστης ἀξίας. Εἶναι ὅμως τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας μιὰ σκοπευτικὴ ἀσκησης, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της. Ἡ μικρὰ σταρίθρα, ποὺ κατέρχεται ὀρμητικὰ ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὰ κινούμενα καθρεφτάκια, γιὰ νὰ φτερουγίσῃ γύρω ἀπ' αὐτὰ μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἔπειτα, ὕψουμένη ὅλο κατακορύφως εἰς τὸν ὀρίζοντα μέχρις οὔ ὁ κυνηγὸς τὴν χάσει ἀπὸ τὰ μάτια του, παρουσιάζει ὅλες τὶς περιπτώσεις τοῦ κινουμένου στόχου, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ μὲν πρωτόπειρος κυνηγὸς θὰ ἀσκηθῇ εἰς τὴν σκοπευτικὴν, ὁ δὲ πεπειραμένος θὰ ἐπιδείξῃ τὴν σκοπευτικὴν του δεινότητα. Τὸ σπὸρ αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ τῆς σταρίθρας ποὺ τὸ ἐφέρει στὴν Ἀθῆνα ἀπὸ τῆς Δύσεως καὶ τοῦ ὑπάλληλος ἐβάνης πρεσβείας κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ

βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. καὶ ποὺ εὗρε πολλοὺς θιασώτας μεταξὺ τοῦ κυνηγῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ποὺ ποτὲ δὲν συνεκίνησε τοὺς συναδέλφους τῶν τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ ἀνήκει ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν κυνηγετικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ γεωπόνοι μας ἀνεκάλυψαν ἐσχάτως ὅτι ἡ σταρίθρα εἶναι πούλι ὠφελιμώτατο εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ἔτσι ἀπηγορεύθη πλέον αὐστηρῶς διὰ νόμου τὸ κυνήγι τῆς.

Κάθε ἄνθρωπος, ποὺ στὴ ζωὴ του εἶτε ὑπῆρξε πραγματικὸς κυνηγὸς εἶτε ὅλως διόλου ἐρασιτέχνης ἔχει νὰ διηγηθῇ λογιῶν-λογιῶν κυνηγετικὰς ἱστορίας, ποὺ ἄλλοτε ἀφοροῦν κυνηγετικὰ κατορθώματα, περιπέτειες, ταλαιπωρίες καὶ κινδύνους καὶ ἄλλοτε ἐπεισόδια φαιδρου περιεχομένου. Σπανίως οἱ ἀκούοντες τὶς κυνηγετικὰς αὐτὰς διηγήσεις τὶς ἀποδέχονται χωρὶς ἐπιφυλάξεις, διότι εἶτε καλὰ, εἶτε κακὰ, ἐβγήκε τὸ κακὸ ὄνομα, ὅτι εἶναι τερατολόγοι. Τώρα ποὺ τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας θὰ ἀνήκῃ πλέον εἰς τὴν κυνηγετικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ μίαν μικρὰν ἱστορίαν σχετικὴν μὲ τὸ κυνήγι αὐτό, διὰ τὴν ὁποῖαν ὀρκίζομαι πῶς οὐδόλως ἐργάσθη ἡ φαντασία μου. Εἶναι ἓνα πραγματικὸ κυνηγετικὸ πάθημα ποὺ ὑπέστημεν τρεῖς φίλοι μέσα εἰς τὰ χωράφια τοῦ Περιστεριοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἐχαντάκωσε, τίποτε ὀλιγώτερον, τὴν κυνηγετικὴν μας ὑπόληψιν. Ἐνα Σαββατόβραδο τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1910 ποὺ εἶχα ἀκόμη τότε τὴν ἰδιωτικὴν μου Κλινικὴν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν, ἔρχεται ὁ ἀλυσμόνητος φίλος μου μακαρίτης, Βασιλάκης Ζαγοραῖος καὶ μοῦ λέγει : Τί λές Ριχάρδο. Αὐριο προμηνύεται μιὰ λιακάδα πρώτης τάξεως, ἔρχεσαι νὰ πάμε τὸ πρωῒ νὰ τουφεκίσουμε σταρίθρας; Ἐδέχθην ἀνεπιφυλάκτως καὶ τὰ ἐξημερώματα κατεφθάνε εἰς τὴν Κλινικὴν μέσα εἰς ἓνα μόνιππο καὶ μὲ τὴν κυνηγετικὴν του στολὴν ὁ μακαρίτης ὁ Βασιλάκης. Μέσα εἰς τὸ

μόνιππον ἐτοποθετήθημεν ἐγὼ, ἐκεῖνος καὶ ὁ ἤδη χειρουργὸς τοῦ Νοσοκομείου Κεφαλληνίας καὶ τότε βοηθὸς τῆς Κλινικῆς Σταμάτης Λοβέρδος καὶ ἐπάνω, κοντὰ εἰς τὸν ἀμαξῶ ἓνα παιδί, ὁ Γιώργης ἡλικίας 13 ἐτῶν, ποὺ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρας εἶχεν φθάσει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ τὸν εἶχαμε προσλάβει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κλινικῆς. Ὁ μικρὸς ὁ Γιώργης μᾶς ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ κυνηγιοῦ διὰ νὰ μᾶς τραβᾷ τὸ σκοινάκι ποὺ θὰ ἐγύριζεν ὁ κυνηγετικὸς καθρέφτης τοῦ Ζαγοραῖου. Ὅταν ἐφθάσαμε στὴ Κολοκυθοῦ καὶ ἐπεράσαμε τὴ γέφυρά τῆς, ἀφήσαμε τὸ μόνιππο νὰ σταθμεύσῃ κάπου ἐκεῖ εἰς τὸ Περιστερίν γιὰ νὰ μᾶς περιμένῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ τὸ μεσημέρι στὰ σπίτια μας. Καὶ ἀφοῦ ἐπροχωρήσαμε ὀλίγο πεζῇ ἐστρατοπεδεύσαμε μέσα εἰς ἓνα χωράφι, ὅπου μᾶς ἐπερίμεναν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ σταριθοκυνηγετικὰς ἀπαγορευσεῖς. Ὅταν ἄνοιξε τὴ τσάντα τοῦ ὁ Λοβέρδος γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν μικρὸν κυνηγετικὸν τοῦ καθρέφτη ποὺ ἐκινεῖτο μὲ ἓνα ἐλατήριον, ἀντελήφθη πῶς τὸ ἐλατήριον εἶχε σπάσει καὶ ἐπομένως ὁ καθρέφτης ἦτο ἄχρηστος. Ὅταν πάλιν ἄνοιξε τὴν ἰδικὴν τοῦ τσάντα ὁ Ζαγοραῖος, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἰδικόν τοῦ καθρέφτη ποὺ ἐκινεῖτο μὲ τὸ σκοινάκι ἔβλεπε πῶς εἶχε λησμονήσει νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς τὴν τσάντα τοῦ. Ἐγὼ καθρέφτη δὲν εἶχα καὶ ἐπειδὴ χωρὶς καθρέφτη δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ τουφεκίσουμε σταρίθρας ἡ πρώτη μας σκέψις ὑπῆρξε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν πόλιν.

Ὁ Λοβέρδος ὅμως, ἀφοῦ μᾶς παρετήρησε, ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ χαθῇ ἡ θαυμασία λιακάδα τῆς Κυριακῆς ἐκείνης τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐπρότεινε νὰ στείλουμε μὲ τὸ μόνιππο τὸ Γιώργη στὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραῖου νὰ μᾶς φέρῃ τὸν ἀπαιτούμενον καθρέφτη καὶ ἡ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτή. Ὁ Γιώργης ἀνεχώρησε μὲ τὸ μόνιππο καὶ ἡμεῖς ἐπεριμέναμε

τὴν ἐπάνοδό του, πίνοντας καφέδες τοὺς ὁποίους ἐγὼ παρεσκεύαζα μὲ τὸ κυνηγετικὸ καμινέτο ποὺ ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν τσάντα μου. Μετὰ μίαν περίπου ὥρα καταφθάνει ὁ Γιώργης, ἀσθμαίνων φέρων εἰς τὸν ὄμιον τοῦ ἑνα πελώριον καθρέφτην, τῆς ντουλάπας τοῦ Ζαγοραίου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν προηγουμένη ξεχαρβαλωθῇ. Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Ὁταν τὴν προηγουμένη ἡμέρα ἐξεχαρβαλώθηκε ἡ ντουλάπα τοῦ Ζαγοραίου ὁ μακαρίτης ὁ Βασιλάκης εἶπε στὴ μάνα του, ὅτι θὰ ἀπέστελλε τὸ παιδί τοῦ καταστήματος καθρεφτοποιῶν τοῦ φίλου μας Ἀλέκου Καραντζᾶ, νὰ πάρῃ τὸν καθρέφτη γιὰ νὰ τὸν ἐπισκευάσουν. Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραίου ὁ Γιώργης καὶ ἐζήτησε τὸν καθρέφτη ἡ γρηᾷ μάνα τοῦ Βασιλάκη, ἐνόμισε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας καὶ τοῦ τὸν παρέδωσε. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ στὸ χωριό του γιὰ κυνήγια σταρίθρας, ἐφόρτωσε εἰς τὸ μόνιππο τὸν πελώριον καθρέφτη καὶ μᾶς τὸν ἐκουβάλησε εἰς τὸ χωράφι, γιὰ νὰ κυνηγήσουμε μὲ αὐτὸν σταρίθρες. Τὸν ὑπεδέχθημεν μὲ γέλοιοι, μὲ φωνές καὶ μὲ βλαστήμιες καὶ ἀφοῦ ἐβρίσαμε καὶ τὸν ἀμαξᾶ ποὺ κατὰ τὴ γνώμῃ μας σὰν Ἀθηναῖος ὠφείλε νὰ γνωρίζῃ μὲ τί καθρέφτη κυνηγιῶνται οἱ σταρίθρες καὶ ἐπαμένως νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰ χωράφια ὁ πελώριος καθρέφτης τοῦ Ζαγοραίου, ἐστείλαμε μὲ τὸ μόνιππο, Γιώργη καὶ καθρέφτη εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραίου καὶ ἡμεῖς ἐπιστρέψαμεν μὲ τὸ τράμ τῆς Κολοκυθοῦς. Τὴν ἐπομένην διηγηθήκαμε τὸ πάθημα εἰς ἕνα δυὸ φίλους. Αὐτοὶ τὸ ἐσφύριξαν εἰς τὸν χαριολόγον λογογράφον Κονδυλάκη καὶ ἐκεῖνος μᾶς ἐσκάρωσε ἕνα σπαρταριστὸ χρονογράφημα εἰς τὸ «Ἐμπρὸς», μὲ τὸ ὁποῖον ἐχαντάκωσε, κυριολεκτικῶς, τὴν κυνηγετικὴν μᾶς ὑπόληψιν. Καὶ δὲν ἔγραψε, βέβαια, εἰς τὸ χρονογράφημά του τὰ ὀνόμα-

τά μας, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωσθῇ μετὰ τῶν κυνηγῶν, ὅτι ἡμεῖς οἱ τρεῖς εἴμεθα οἱ ἥρωες τοῦ χρονογραφήματος τοῦ Κονδυλάκη. Ἐπειτα, ὁ ἀθεόφοβος, δὲν περιέγραψε τὸ ἐπεισόδιο, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη, ἀλλὰ παρέστησε τοὺς ἥρωάς του σὰν τρεῖς πρωτοπείρους κυνηγούς, ποὺ μὴ γνωρίζοντες τί εἶδους καθρέφτης εἶταν ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκυνηγοῦσαν τὶς σταρίθρες, ἐκουβάλησαν ἕνα πελώριον καθρέφτην εἰς τὸ Περιστερί καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξάπλωσαν μέσα εἰς ἕνα χωράφι, ἐπερίμεναν γύρω του μὲ τὰ τουφέκια στὰ χέρια, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὶς σταρίθρες, ποὺ θὰ ἤρχοντο νὰ καθρεφπισθοῦν εἰς αὐτόν.

Γιὰ καιρὸ στὰ καφεενεδάκια ποὺ μαζεύουνται τὸ βραδάκι οἱ κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ διηγοῦνται κατορθώματα, ψευτιές καὶ κυνηγετικὰ ἐπεισόδια, ἐγελοῦσαν καὶ ἐχαριτολογοῦσαν εἰς βάρος μας. Ἐχουν περάσει ἔκτοτε 24 χρόνια καὶ οἱ παλαιοὶ κύνηγοι ἀκόμη δὲν ἐλησμόνησαν τὸ πάθημά μας ἐκεῖνο. Ὅταν ἐσχάτως ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας καὶ συνήντησά ἕνα παλαιὸν φίλον κυνηγὸν καὶ ἀφοῦ μὲ ἐρώτησε ἐὰν εἶχα μάθει τίποτα σχετικὸν μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ κυνηγίου τῆς σταρίθρας μοῦ προσέθεσε: Μωρέ, δὲ μοῦ λές, στὴ ζωὴ σου Γιατρέ, ἐσώθη τότε ἐκεῖνος ὁ καθρέφτης τῆς ντουλάπας, ἡ ἦταν ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε ὁ Κονδυλάκης πῶς ἕνας ἀπὸ σᾶς, καὶ καθὼς φαντάζομαι ὁ Λοβέρδος, ποὺ ἦτο καὶ ὁ κεντρικὸς τοῦ μὲ μιά του τουφεκιὰ ἀπὸ τὴν ἀποκώση σταρίθρας ἐσκότωσε τὸν καθρέφτη;

ΡΙΧ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ

Ἐντυπωσιακές γραμμές τῆς συνεργατίδος μας δίδος Νιόνιας Χρ. Εὐαγγελάτου.

Πρῶτ', τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος μὲ χαρὰ ἐπρόβαλε στὴ Μαγιάτικη ἡσυχία ἡμέρα, ὁ «Παναγῆς», τὸ καλοθάλασσο Κεφαλλωνίτικο βαπόρι, πού ἐκτελεῖ τακτικὰ τὴ συγκοινωνία Πειραιῶς - Μεσολογγίου - Κεφαλλωνιάς, μὲ τὸν θαυμασιό πλοίαρχο καὶ

Ἡ θάλασσα ἡσυχὴ καὶ πιὸ ἡσυχώτερη στὰ Κάκκαβα, πού ἀντικρύζουν τὸ Σχοινάρι, τὸ γνωστὸ γιὰ τὴν αἰώνια ἀνησυχία του, πού ταρασσεῖ τὸν ἐπιβάτη καὶ τοῦ μεγαλύτερου ἐπιβατικοῦ τῆς ἀκτοπλοΐας μας.

Ἀπὸ τὴ μύτη αὐτῆς τῆς Κεφαλλωνιάς ἀρχίζει τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κόσμον πού φέρνει ὁ «Παναγῆς». Οἱ Μεσολογγίτες πού κατὰγονται ἀπὸ τὴ Κεφαλλωνιά ὀνομάζουν τὰ χωριά, πού εἶναι ἀπλωμένα στὰ πόδια τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ, ἐνῶ χίλιοι καθρέπτες ἀπὸ παράθυρα καὶ ταράτσες τῶν μεγάλων σπιτιῶν ρίχνουν τὸ ἀντίλιασμά τους στὸ πέρασμά τοῦ «Παναγῆ» γιὰ χαιρετισμό, ἐνῶ μακρυσμένοι ἤχοι ἀπὸ καμπάνες δειχνουν τὴ χαρὰ τοῦ ξεβγενισμένου κόσμου, πού πᾶμε ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε, μαζί μὲ τίς ἀπειράριθμες ὁμορφίες, πού τοῦ ἐχάρισε ἡ φύσις, κοντὰ σὲ ἐκτάσεις ἄδενδρες καὶ πετροκαλυμένες.

Παραπλέουμε τὸ Δία. Τὸ νησάκι αὐτὸ τὸ χαριτωμένο μὲ τὸ ἐρημοκλήσι του καὶ οἱ Μηνιές, μᾶς χαιρετίζουν ἐγκαρδιώτερα στὸ πέρασμά μας. Εἶναι τὸ χωριὸ τῆς καπετάνισσας τοῦ «Παναγῆ», Κεφαλλωνίτισσας γεμάτης χάρι πνεύματος καὶ ὁμορφιάς. Ἀπέναντί μας οἱ Βαρδιάνοι μὲ τὸ φάρο τους καὶ τὸ «μικρὸ Παρίσι» - τὸ Ληξοῦρι - στὸ βάθος προβάλλει μὲ τὴν μεγαλοπρέπειά του.

Τὸ ἡσυχὸ νησί τῆς Κεφαλλωνιάς, μ' ὅλη τὴν ἀρχοντικὴ ὑπερφάνεια, μὲ κόσμιο κοσμηγυρισμένο, πού ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας στὸν ὑψηλότερο στα-

Ἡ συνεργατίς μας Δίς Νιόνια Χρ. Εὐαγγελάτου εἰς τὸν ρόλον τῆς Χαίδως εἰς τὸ δράμα «Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου».

τόσο εὐγενικό καὶ περιποιητικό κ. Γεράσιμο Φωκά, - ἀπὸ τὰ Φωκᾶτα, - σήκανε ἄγκυρα ἀπὸ τὸ λιμάνι μας καὶ φορτωμένο μὲ κόσμο ἐκλεκτὸ Μεσολογγίτικο ἐπλώρησε πρὸς τὴν Κεφαλλωνιά, τὴν ὁμορφὴ νύμφη τοῦ Ἰονίου Πελάγους.

θμό, μᾶς δέχεται στὸ Ἀργοστόλι μὲ μιὰ ἐγκάρδιο, ἀπερίγραπτη ὑποδοχή.

Στὴν ἀποβάθρα ὁ Νομάρχης κ. Γ. Χ. Γεωργίου, Πατρὶνὸ ἀρχοντόπουλο, δεξιὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλευθεροφρόνων, καὶ φίλος του ἄ-

χνει μὲ τὴ δύναμή του πόσο μεγάλη καὶ δυνατὴ εἶναι ἡ Χριστιανικὴ πίστις.

Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ κάνουν τὶς διαδρομὲς αὐτὲς ὅλα εἶναι καλὰ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὁδηγοὶ τοὺς ἔχουν ψυχῆς εὐγένεια, ὅπως καὶ οἱ βαρκάρη-

Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν τῆς «ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου»

φοσιωμένος καὶ ἐκλεκτός, ὁ Δήμαρχος κ. Γεράκης, φυσιολογικὴ πολιτικὴ ἀπ' τὶς καλύτερες, οἱ κ. κ. Φορέστης, Ἀντύπας, Πετρόπουλος τῆς Τουριστικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ ἐδρεύει στὴν Ἀθήνα ὑπὸ τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λεωνίδα Χοϊδᾶ, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσα καλὰ λόγια ἔχω ἀκούσει γιὰ τὴ δράσιν του καὶ τὸ ὠραῖο ἔργο του. Κοντὰ σ' αὐτοὺς κόσμος πολὺς, κοπέλλες ὁμορφες μὲ ἀνθοδέσμη γιὰ τὸ Δήμαρχο τοῦ τόπου μας καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ μὲ ὠραῖο ἐμβατήριό μᾶς ὑποδέχονται. Γιὰ λίγες στιγμὲς τακτοποιούμεθα στὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἀμέσως ὅλοι ξεκινᾶμε γιὰ τὸ μοναστήρι τῶν Ὁμαλῶν ὅπου τὸ Ἅγιον Λείψανο τοῦ Προστάτου τῆς Κεφαλληνίας Ἀγίου Γερασίμου, ὑψώνει στὶς ψυχὰς μας τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα καὶ μᾶς δεί-

δες τοῦ Ἀργοστολίου καὶ οἱ ξενόδοχοι ὕπνου καὶ φαγητοῦ πολιτισμό. Ἡ ἰδική μας συντροφιά ἀνέβηκε στὸν Ἅγιο μὲ τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο τοῦ κ. Διον. Μιχαλιτσάνου, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὶς πολὺτιμες πληροφορίες του, καὶ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Γ. Φωκᾶ μάθαμε μὲ θαυμασμό τόσα πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ πρόοδο κάθε χωριοῦ τῆς Λειβαθοῦς καὶ γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν καλῶν χωριανῶν τους, ποὺ τιμοῦν στὸν κόσμον ὅλο, τὸ Κεφαλλονίτικο καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα, μὲ τὴν τίμια καὶ μεγαλουργοῦ δράσιν τοῦ

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Στὴν ἐκείνη τὴν ἀπόγευμα ἐπὶ τὴν πεδὸν τοῦ «Μαίελα» ἄς μεταχειρισθῶ τὴν παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρμοστοῦ - ἐγινε ἡ συνάντησις τοῦ Παγκεφαλληνιακοῦ

Ἄνω : Ὁ Νομάρχης κ. Γεωργίου ἐν μέσῳ τῶν Δημάρχων Μεσολογγίου κ. Χρ. Εὐαγγελάτου καὶ Ἀργοστολίου κ. Κ. Γεράκη. **Κάτω :** Ὁ Δήμαρχος Μεσολογγίου καταθέτων στέφανον εἰς τὴν στήλην τῶν πεσόντων.

καὶ τῆς Μεσολογγίτικης ομάδος. Ἐπαιξαν καὶ αἱ δύο θαυμάσια. Ἡ τύχη εὐνόησε τοὺς δικoὺς μας καὶ ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου κ. Γεράκης τοὺς ἐβράβευσε μὲ ἀσημένιο Κύπελλο.

Στὸ γήπεδο κόσμος. Κυρίες καὶ Κύριοι. Νὰ σημειώσω ὄνόματά; Δὲν θὰ χωροῦσε ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον τόσο εὐγενικὰ μοῦ παραχωροῦν τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» γιὰ νὰ περιγράψω ὅτι εἶδα στὸ ὁμορφο αὐτὸ ταξίδι τῆς Κεφαλλωνιάς. Ἀλλὰ τί σημασίαν ἔχουν τὰ ὀνόματα ὅταν γενικὰ ἔχω νὰ πῶ : πῶς τὸ σύνολο καθρεφτίζει σ' ὅλα, ἀνωτερότητα. Γιὰ τὸ γυναικεῖο φύλο, ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ μονάχα νὰ σημειώσω μαζί μὲ ὅτι μπορεῖ καλύτερο νὰ γραφῇ καὶ τὸ θαυμασμό μου.

Τὸ ροῦρπο, ὅταν τέλειωσε τὸ ποδόσφαιρο, ὁ Δήμαρχος κ. Γεράκης μὲ τὸ Δημοτικὸν του Συμβούλιον ἔκαμε ἐπίσημο δεξίωσι στὸ συνάδελφό του, τοῦ Μεσολογγίου, καὶ σ' ὅλους τοὺς ἐκδρομεῖς. Τὸ Δημαρχεῖο στεγάζεται στὴν Ἀνατολικὴ πλευ-

ρὰ τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου καὶ τὸ κατέλαβε παλληκαρίσια ὁ κ. Γεράκης.

Στὴ δεξίωσι ὁ Νομάρχης κ. Γεωργίου, ὁ Διότης τῆς Νομαρχίας κ. Θεοδωράκης, Κυρίες καὶ Κύριοι, καὶ γέροντες σεβάσιος μέσα στὸ μπουκέτο

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ἐκεῖνο τοῦ καλοῦ Ἀργοστολιώτικου κόσμου, ὁ γυιὸς τοῦ ποιητοῦ καὶ φιλόσοφου Ἀνδρέα Λασκαράτου, ὁ κ. Λασκαράτος, προσήλθε γιὰ νὰ χαιρέτιση καὶ ἀκούσῃ τὸ Δήμαρχο τοῦ Μεσολογγίου.

Καὶ στὴν ὥρα αὐτὴ δεξιῶσι ἀντηλλάγησαν συγκινητικοὶ χαιρετισμοί. Ὁ κ. Γεράκης χαιρέτισε μὲ ἕνα ἀριστουργηματικὸ λόγον τὸν Μεσολογγίτη συνάδελφο του, καὶ τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ θυμήθηκε παλῆς του ἡμέρες, ποὺ πέρασε στὸ Μεσολόγγι στὴν στρατιωτικὴ του θητεία. Στὸ λόγον του ἀπήντησε ὁ Δήμαρχος τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἐσημείωσε μὲ ὑπερῆφάνεια πῶς πάντα θυμᾶται πῶς κατάγεται ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, ποὺ ἔχει τόσα παιδιὰ τῆς ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς δημιουργίας τοῦ Μεσολογγίου στὸν τόπο μας.

Τὸ βράδυ, στὸ θερινὸ θέατρο, ἀνεβάσαμε τὴν «Ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου»,* καὶ αἰσθανθήκαμε χαρὰ καὶ ὑπερῆφάνεια γιὰ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ κόσμου, τοῦ τόσο πολλοῦ, ποὺ μὲ ἐνθουσιασμό ἐχειροκρότησε καὶ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ μᾶς ἔστειλε.

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς πρὶν φύγουμε ἀφήσαμε τὸ στεφάνι τοῦ θαυμασμοῦ μας στὴ στήλῃ τῶν πεσόντων ποὺ ὑφύεται στὸ κήπο τοῦ Νάπιερ, καὶ διὰ τοῦ Δημάρχου μας καταθέσαμε τὸ φόρο τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἥρωας τῶν μεγάλων ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων.

Καὶ μὲ τὸ καθήκον αὐτὸ ἐκτελεσμένο ὁ «Παναγῆς» μᾶς ἔφερε στὸ Ληξοῦρι, ὅπου οἱ καμπάνες, οἱ κανονιὲς ἢ μουσικὴ καὶ ἡ κραυγάζουσα μυρμηκία τοῦ κόσμου στὴ παραλία καὶ τὰ ἀμέτρητα βενζινόπλοια ποὺ μᾶς ἐκύκλωσαν μᾶς ἐνεθουσίασαν πάρα πολὺ μὲ τὴν μεγάλη ἐκείνῃ τιμῇ καὶ ἐγκαρδιότητα.

Στὸν «Παναγῆ» ἀνέβηκαν καὶ ἐ-

χαιρέτισαν τὸν Δήμαρχόν μας ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ἰατρός κ. Γ. Ἰακωβάτος μὲ ὄλο του τὸ Κοινοτικὸ Συμβούλιο καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ στεφάνου μας στὴ στήλῃ τῶν πεσόντων καὶ τὴ δεξιῶσι στὸ Κοινοτικὸ κατάστημα ποὺ μίλησε ὁ Δικηγόρος καὶ Κοινοτικὸς Σύμβουλος κ. Ι. Φαρακλός, ὁ Δήμαρχος τοῦ Μεσολογγίου ἐξεδήλωσε ὅλη τὴ Ληξουριώτικη ὑπερῆφάνειά του, σὲ δυὸ λόγους του, στὴ κατάθεσι τοῦ στεφάνου καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Κοινοταρχείου.

Δὲν εἶναι εὐκολο νὰ περιγραφῇ ὅτι ἔγινε στὸ Ληξοῦρι. Ὁ ἐνθουσιασμός Ληξουριωτῶν καὶ ἐκδρομέων ἔφθασε στὸ κορύφωμα καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσα εἶδη ἀναφυκτικῶν ποὺ μᾶς προσεφέρθησαν εἰς τὸ Κοινοτικὸν κατάστημα καὶ τίς τόσες περιποιήσεις ποὺ μᾶς ἔκαμεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ἰακωβάτος, οἱ σύμβουλοι κ. κ. Θάνος Λιναρδάτος, Δαμουλιάνος, Φαρακλός κ.λ.π. ἐν διαδηλώσει πραγματικῇ προπορευομένης τῆς μουσικῆς, γυρίσαμε στὴ παραλία καὶ ἐπιβιβάστηκαμε στὰ βενζινόπλοια γιὰ νὰ ἀνεβοῦμε στὸ σηματοστόλιστο «Παναγῆ», ἐνῶ οἱ καμπάνες ὅλων τῶν Ληξουριώτικων ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν χαρμόσυνα, γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσουν.

Ὁ «Παναγῆς» κυκλωμένος ἀπὸ τὰ βενζινόπλοια, γιομάτα Ληξουριώτικο κόσμον ποὺ πετοῦσε τὰ καπέλλα του ἀπὸ ἐνθουσιασμό, σήκωσε τὴν ἄγκυρά του καὶ μὲ σφυρίγματα χαιρετισμοῦ, σιγὰ σιγὰ ἄνοιξε τὸ δρόμον του γιὰ τὴ Ζάκυνθο, ὅπου νῆαι μᾶς περίμεναν ὑποδοχῆς καὶ φιλόξενα αἰσθήματα.

Τὸ ταξίδι αὐτὸ στὴ Κεφαλλονιά, ποὺ τόσο τὴν θαύμασαν οἱ Μεσολογγῖτες θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητο καὶ ἡ θεατρικὴ μας παράστασι ἀπέδωσε ἄρκετὰ ἰκανοποιητικὰ εἰσπράξεις γιὰ νὰ ἀποτελέσουν τὴν βᾶσι τῆς δαπάνης, ποὺ θὰ χρειασθῇ γιὰ τὴν ἀνέγερσι τῆς προτομῆς τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ, πρώτου Δι-

* Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς συνεργατίδος μας πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν ἀναφέρει. Σημ. «Κεφ. Νέων».

Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ὁ Ἀμφιτρύων ἐπολέμει ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἥτις τότε ἐκαλεῖτο Σάμη, Κεφαλὺς τις ἀνὴρ μεγαλεπήβολος φονεύσας ἀκουσίως τὴν σύζυγόν του Πρόκριον ἐν Ἀθήναις, ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ πατρὸς τῆς Πρόκριδος, νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐλθὼν ἠτήσατο ἄσυλον παρὰ τῷ Ἀμφιτρύωνι, οὗτος δὲ ἐλεῶν αὐτὸν ὑπεδέξατο καὶ ἄρχοντα Κεφαλληνίας κατέστησε. Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, διαδεξάμενος τὸν πατέρα ἐν τῇ ἀρχῇ εἰς μνήμην τούτου Κεφαλληνίαν ὠνόμασε τὴν νῆσον, ἥτις καὶ Τροάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἐν αὐτῇ πόλεων ἢ φυλῶν, ὧν οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Προνναῖοι, ὡς βεβαιοῦσιν ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ ἀρχαῖα τῆς νήσου νομίσματα.

Οἱ τοῦ Κεφάλου ἀπόγονοι φαίνεται ὅτι ἤρξαν αὐτῆς ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας καὶ δέκα γενεάς. Ἐπὶ τούτων δὲ πιθανῶς συνέβη ἡ περιφημος ἀποκοία ἣν ὁ Κεφαλλὴν Ἀγκαῖος ἤγαγεν εἰς τὴν

οικητοῦ τοῦ πολιορκούμενου Μεσολογιοῦ, τὴν ὅποιαν σκέφθηκε ὡς ὑποχρέωσιν ὁ Δήμαρχος Μεσολογιοῦ. Καὶ ἔτοι μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς προτομῆς τοῦ Μεταξᾶ, πού θά στηθῇ σὲ περιβλεπτο θέσιν στὸ Ἡρώ μας, κοντὰ στοὺς ἀνδριάντες τοῦ Βύρωνος, τοῦ Καψάλη, τοῦ Μακρῆ τοῦ Ραζηκώτσικα καὶ τῶν τόσων ἄλλων ἡρώων πού ἐπολέμησαν στὸ Μεσολόγγι, θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδοῦμε τὴν Κεφαλληνίαν στὸ τόπο μας, ἀνταποδίδουσιν τὴν ἐπίσκεψιν, πού τῆς κάμαμε εἰς τὰς 13 Μαΐου, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν χαρὰ ἀπὸ ὅσα κρατοῦμε στὴ θύμῃ μας γι' αὐτήν.

ΝΙΟΝΙΑ ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

παρὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν νῆσον Σάμον, πρότερον καλουμένην Μελάμφυλλον. Ἰδοὺ δὲ τί περὶ τούτου διδάσκει ὁ ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρίᾳ Ἰάμβλιχος ἐν βίῳ Πυθαγόρου. «Λέγεται ὅτι ὁ Ἀγκαῖος τὴν Σάμον ἐποικίσας, ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς· τὴν φήμην καὶ δόξαν ταύτην ἐπέτυχεν, ἢ διὰ τὴν ἑκτακτον ἀξίαν του ἢ διότι ὑπερέβαινε πάντας τοὺς ἄλλους Κεφαλλῆνας κατὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν σύνεσιν. Χρησμός δὲ ἐδόθη αὐτῷ παρὰ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος νὰ συναγάγῃ ἀποικίαν ἐκ Κεφαλλήνων, Ἀρχάδων καὶ Θεσσαλῶν νὰ παραλάβῃ δὲ καὶ Ἀθηναίους, Ἐπιδαυρίους καὶ Χαλκιδεῖς, καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς καὶ ὁδηγὸς πάντων τούτων νὰ μεταβῇ καὶ οἰκίσῃ τὴν νῆσον, ἥτις διὰ τὴν εὐφορίαν τοῦ ἐδάφους καὶ διὰ τὴν θέσιν ἐκαλεῖτο Μελάμφυλλος καὶ νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν Σάμον ἀπὸ τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμης. Τεκμήριον δὲ προφανὲς ὅτι οἱ ἄποικοι, οἱ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐλθόντες ἦσαν ἐκ τῶν εἰρημένων τόπων, εἶναι ὅτι οὐ μόνον αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαὶ καὶ θυσίαι μετηνέχθησαν ἐκ τῶν χωρῶν, ἐξ ὧν κατήγοντο οἱ ἄποικοι, ἀλλὰ καὶ αἱ οἰκογένειαι καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι συγγένεια, αἷς ποιοῦνται συνήθως οἱ Σάμιοι. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Μνήσαρχος ὁ πατὴρ καὶ Ἐπιταῖς ἡ μήτηρ τοῦ Πυθαγόρου κατήγοντο ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀγκαίου ἀρχηγέτου τῆς ρηθείσης ἀποικίας.»

Τῆς παρακειμένης νήσου Ἰθάκης ἡγεμὼν ἦτο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους Ἀρκείσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, ὅστις πολέμησας κατὰ τὸν πλοῖσιν λαὸν καὶ ὑποτάξας εἰς τὸ κράτος του Ζάκυνθον καὶ Λευκάδα κατέστησε καὶ τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμην, ἐγγυτάτην τῇ Ἰθάκῃ καὶ πολλοὺς τόπους τῆς Ἀκαρνανίας. Ὁ Ἀρκείσιος ταῦτα πάντα κατέλιπεν εἰς τὸν υἱόν του Λαέρτιον, οὗτος δὲ εἰς τὸν Ὀδυσσεά τὸν μετὰ τῶν

ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων μετασχόντα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐν ᾧ εἶποντο αὐτῷ δώδεκα νῆες μιλτοπάροιοι (Ἰλ. Β' 637). Κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν συγγραφέων ὁ Ὀδυσσεὺς ἦρχε πάσης τῆς Κεφαλληνίας, διότι μετέβη εἰς τὴν Ἰλιον «ἄγων Κεφαλλήνας μεγαθύμους» Ἀλλὰ Κεφαλλῆνες τότε ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Λευκάδιοι, οἱ Ἰθακῆσιοι καὶ οἱ Ἀκαρνανες, πάντες ὑπακούοντες τῷ Ὀδυσσεῖ (Στραβ. 1). Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν κατεῖχεν ἐν Κεφαλληνίᾳ εἰμὴ μόνον τὴν πόλιν τῆς Σάμης ἢ τὸ πολὺ, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου ὅπερ κεῖται ἀντικρὺ τῆς Ἰθάκης. Καὶ ἰδοὺ οἱ λόγοι ὅς ἐπάγω πρὸς ὑποστήριξιν τούτου.

Διότι ὁ Ὀμηρος καταλέγων τὰς τῷ Ὀδυσσεῖ ὑποκειμένας πόλεις, ἐν αἷς καὶ τὴν Σάμην, οὐδαμίαν μνείαν ποιεῖται τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κεφαλληνίας, αἵτινες θὰ ὑπῆρχον τότε, καὶ μάλιστα οἱ Κράνιοι ὧν τὰ κυκλώπεια τείχη ἐμφαίνουσιν ἔτι καὶ νῦν ἀρχαιοσύνη ἀπωτέραν ἢ τὰ τῆς Σάμης. Διότι ὁ Ὀμηρος τίθησι τὸ Δουλίχιον καὶ τὰς ἱερὰς νήσους Ἐχινάδας ἀπέναντι τῆς Ἡλίδος, ὅπως εὐρίσκεται τὸ ἀπέναντι ταύτης μέρος τῆς Πάλης. Διότι ὁ Πανσανίας, οὗ τὸ κῦρος εἶναι μέγα, λέγει ἐν τῇ εἰς Ἡλίδας περιγησίᾳ τοῦ ὅτι ἐν Ἀλτιδί τῆς Ὀλυμπίας εἶδε τὸν Ἀδριάντα τοῦ Ἡλείου Τιμοπτόλιδος, υἱοῦ Λαμπίδου, ὃν ἀνήγειραν αὐτῷ οἱ Παλῆς, οἱ ἄλλοτε Δουλιχιεῖς καλούμενοι, οἵτινες ἀπετέλουν τότε τὴν τετάρτην ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλιν. (Πανσ. ΣΤ') (16). Διότι καὶ ὁ Στράβων (17) ἀποκαλεῖ τὴν νήσον Δουλίχιον. Οὐδεὶς δὲ ἀρχαιολόγος ἢ περιγητῆς ὀρίζει ἕτερόν τι σημείον, ἵνα δείξῃ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ Δουλίχιον. (18) Τινὲς δοξάζουσιν ὅτι εἶναι ὁ σκόπελος Μέγα-νησίον, (19) ἀλλ' ἢ τὸν δυνατόν, ὁ βράχος οὗτος μετὰ τῶν πολυπληθῶν Ἐχινάδων νὰ παράσχη εἰς τὸν ἡγεμόνα Μέγητα τεσσαράκοντα μιλταῖνας ναῦς, αἵτινες εἶποντο αὐτῷ εἰς Ἴλιον; (Ἰλ. Β' 638).

Οἱ δ' ἐκ Δουλίχιοιο, Ἐχινάων θ' ἱερῶν νήσων, αἱ ναῖουσι, πέρην ἄλός, Ἡλίδος ἄντα,

τῶν αὐτ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἀρηΐ-Φυλείδης, ὃν τίκτε διφιλὸς ἱππότης Φυλεὺς, ὃς ποτε Δουλιχίον δ' ἀπενάσαστο πατρί χο-
[λωθεῖς]
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι νῆες ἐ-
[ποντο]

Τὸν ἰσχυρισμὸν ἐμπεδοῖ ὁ Ὀμηρος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἔνθα ἀριθμῶν τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης λέγει ὅτι 24 μὲν ἦσαν ἐκ Σάμης, 52 ἔξ Ἰθάκης καὶ 52 ἐκ Δουλίχιοιο (Ὀδυσ. Π. 247).

Ἐκ μὲν Δουλίχιοιο δύο καὶ πεντήκοντα, κοῦροι κεκοιμένοι, ἔξ γὰρ δορητῆρες ἔπονται ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές δὲ καὶ εἰκοσι φῶτες
[ἔασιν]
ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες
[ἀριστοί].

Ἐπὶ τέλους ἡ λέξις Δουλίχιον σημαίνει ἀκρωτήριον ἢ χθαμαλὴν γλῶσσαν γῆς προήκουσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τοιοῦτον δ' εἶναι τὸ μέρος τῆς Πάλης (Ξν) τὸ κατέναντι Ζακύνθου καὶ Ἡλίδος, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων πλέοντας φαίνονται τὰ ἀκρωτήρια Ξῦ, Ἀγ. Πελαγίας καὶ Σκάλας, πρὸ τῶν τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν Ἐχινάδων (Βαρίνου λεξικόν).

Φρονῶ, ὅτι ὁ Μέγης ἡγεμόνευεν οὐ μόνον τοῦ Δουλίχιοιο ἢ τῆς Πάλης, ἀλλὰ καὶ τῆς Κράνης, αἵτινες κεῖνται ἀμφοτέραι παρὰ τὸν λιμένα Ἀργοστολίου, διότι μόνῃ ἡ Πάλλη δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχη αὐτῷ 40 ναῦς ἀλλ' αἱ δύο πόλεις ἠνωμέναι αἵτινες ἴσως κατεῖχον πᾶσαν τὴν πρὸς μεσημβρίαν ἑκτασιν τῆς νήσου, ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ τὰς χορηγήσωσιν, ἀφ' οὗ σήμερον μόνη ἡ περιοχὴ Λειβαθοῦς ὑποκειμένης τὸ πάλαι εἰς τὴν Κράνην ἔχει πλείονα τῶν 150 μεγάλων ἱστιοφόρων πλοίων. Αἱ δύο δὲ πόλεις ὁμοῦ ἠδύναντο νὰ φέρωσι 52 μνηστῆρας τῇ Πηνελόπῃ. Πρὸς τοῦτοις παρατηρῶ ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἡ Ἀθηναῖα ὑπὸ τὸ εἶδος τοῦ Μέντιου, υἱοῦ τοῦ Ἀγχιάλου καὶ ἡγήτορος τῶν Ταφίων μετέβη εἰς Ἰθάκην, ἵνα ἐπορεύη τὸν Τηλέμαχον ν' ἀπέλυε εἰς Σπάρτην καὶ εἰς Πύλον ὅπου ἤλπιον παρὰ τοῦ Νέστορος καὶ τοῦ Μενελάου εἰδίστους περὶ τοῦ Ὀδυσσεως. Ἡ τάφος δὲ παρὰ τινῶν συγγραφέων τοποθετεῖται ἐν Κεφαλληνίᾳ (Στέφανος περὶ τῆς πόλεως Τάφος) (20)

καὶ κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν Τηλεβοῶν, ἐφ' ὧν ἐβασίλευεν ὁ Μέντης. Καὶ πολλοὶ δὲ συγγραφεῖς τὴν νήσον ὀνομάζουσι Τηλεβοΐδα (Τηλεβόες). Ὑπάρχει δὲ σήμερον πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου μέρος ὀνομαζόμενον Ταφίος, ὅπου καὶ μοναστήριον, ἐν δὲ τῷ ὑπερκειμένῳ λόφῳ εὐρίσκονται ἀρχαῖα λείψανα, ἅπερ πιστεύω, ἔτι εἶναι τὰ τῆς παρ' Ὀμήρῳ Τάφου. Σημειῶ δέ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ παρακειμένου χωρίου Καμινάρατα ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς Τηλεβόας, βάλλοντες φωνὴν μακρὰν ἀκουστήν. Ἐκ τούτων πάντων πέπεισμαι ὅτι ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ὑπῆρχον πλείονες δυναστεῖαι ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦρχε μόνον τῆς Σάμης.

Πρὸ τῶν Τρωϊκῶν τὸ βασιλικὸν ἀξιωμα ἦτο κληρονομικόν, ἀλλ' εἶχε περιωρισμένην ἐξουσίαν. Ἐπειδὴ δὲ λίαν ἐβράδυναν νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς Ἑλλάδα οἱ εἰς τὴν Ἰλίον ἀπελθόντες ἡγεμόνες πλείστοι μεταβολαὶ συνέβησαν εἰς τὰ κράτη αὐτῶν, καὶ στάσεων γενομένων ἔν τισι, πολλοὶ αὐτῶν ἐξεδιώχθησαν καὶ μετέβησαν ἀλλαχοῦ. Οἱ τύραννοι οἱ μετὰ ταῦτα δεσπόσαντες τῶν πόλεων οὐδὲν ἀξιωματικόν εἶχον διέπραξαν. Πᾶσαι αἱ ἑλληνίδες πόλεις, πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ κατέλυσαν τὴν τυραννίαν τῇ βοηθείᾳ τῶν Λακεδαιμονίων (Θουκυδ. 1. 1) Ἡρακλείδης ὅμως ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Πολιτειῶν συγγραμμάτι αὐτοῦ ἱστορεῖ ὅτι: «Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἐσορτὰς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν τῇ πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τοῦ μηνός. Τὰς τε κόρας, πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον καὶ γυναικεῖαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοινὴν ἀπέκτεινε· καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε καὶ ἡγεμόνα κατέστησε, καὶ ἡ κόρη ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῆει ἐπικλεῖς ἐγένετο» (21). Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὅτι ὁ Ὀμηρος ἀπὸ Τυοηννίας ἔλθων εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην καὶ νοσήσας «ἐφθάσθη τοὺς ὀφθαλμούς».

Κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος αἱ τέσσαρες

πόλεις κατέστησαν ἐλεύθεραι καὶ αὐτόνομοι, ὥς μαρτυροῦσι τὰ ἀρχαῖα νομίσματα, αἱ εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ καὶ οἱ Ἕλληνες ἱστορικοί. Ἀλλὰ δυστύχημα ἀπέβη τῇ νήσῳ ἡ διαίρεσις εἰς τέσσαρας πολιτείας, αἵτινες ἡγειρον ἑδαφικὰ ζητήματα καὶ εἰς πόλεμον περιήρχοντο πρὸς ἀλλήλας. Ἐὰν ὅμως ἡ νήσος ἀπετέλει μίαν μόνην πολιτείαν, ὥς αἱ γειτνιαζούσαι, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολλῷ μᾶλλον θὰ διέπρεπε καὶ εἰς τοὺς γείτονας τὰ μάλιστα σεβαστὴ καὶ φοβερὰ θὰ καθίστατο, ἐνῶ ἀπεναντίον, αἱ τέσσαρες πόλεις ἠναγκάζοντο νὰ ἐνῶνται ὅτε μὲν μετὰ τῶν θαλασσοκρατούντων Ἀθηναίων, ὅτε δὲ μετὰ τῶν ἐγγύτερον κειμένων Πελοποννησίων. Ὀλίγῳ μετὰ ταῦτα ἐπῆλθον οἱ Μηδικοὶ πόλεμοι· ὁ δὲ Ἡρόδοτος (Βιβ. Θ') ἱστορεῖ ὅτι διακόσιοι Παλεῖς ἐκ Κεφαλληνίας (22) μετέσχον τῆς ἀξιωματικῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἡγουμένου τοῦ Πausανίου κατενίκησαν τὸν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου καταλειφθέντα στρατὸν ὑπὸ τὸν Μαρδόνιον. Κατὰ τοὺς μακροὺς δὲ πολέμους Σπαρτιατῶν καὶ Μεσσηνίων, ἐμπορὸς τις Κεφαλλήν, οὗ τὸ ὄνομα δὲν παρεδόθη ἡμῖν, ἐπρομήθευε τὰ ἀναγκαῖα τοῖς Μεσσηνίοις καὶ ἦτο φίλος καὶ ἕενος τοῦ ἐνδόξου Ἀριστομένους (23). Ὁ Κεφαλλήν ἐξωργήθη ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατοῦ Εὐρύκλου στρατηγοῦντος σώματος Λακεδαιμονίων· ἀλλὰ δραμῶν ὁ Ἀριστομένης ἡλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ ἔσωσε τὰ χρήματά του. (Πaus. περὶ ηγ. Μεσ.)

Οἱ Παλεῖς ὥς ἱστορεῖ ὁ Θουκ. (βιβ. Α.) ἐβοήθησαν τοὺς Κορινθίους κατὰ τῶν Κερκυραίων διὰ τεσσάρων νεῶν πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ μεγάλου Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἐπολέμησαν ἐν τῇ γενομένῃ ἐν τῇ παρὰ τὴν Κέρκυραν νήσῳ Συβότοις, καθ' ἣν καὶ Κορίνθιοι καὶ Κερκυραῖοι ἔστησαν τρόπαια (24). **ΚΟΡΥΝΘΙΟΙ** ὁ Πaus. ἱστορεῖ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐσπευσαν νὰ ἀποστείλωσι πρέσβεις εἰς Κέρκυραν καὶ Κεφαλληνίαν καὶ Ἀκαρνάνας καὶ Ζάκυνθον, ὁρῶντες, εἰ

σφίσι φίλια (τὰ χωρία) ταῦτα εἶη, βεβαίως περίξ τὴν Πελοπόννησον καταπολεμήσοντες». Καίτοι δὲν ἐξαγεται ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες συνεμάχησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἱστορικὸς ἀφηγεῖται ὅτι ὁ στόλος ἑκατὸν νεῶν Ἀθηναίων καὶ πεντήκοντα Κερκυραίων, ὧν ἑστρατήγει Καρκίνος ὁ Ξενοτίμου καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους καὶ Σωκράτης ὁ Ἀντιγένους, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου, ἀφοῦ πολλοῦ ἐκάκωσαν τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν κυριεύοντες πολλὰς χώρας τῶν συμμάχων τῶν Λακεδαιμονίων, «ἐπὶ Κεφαλληνίαν τὴν νῆσον πλεύσαντες προσηγάγοντο ἄνευ μάχης». (Βιβ. Β'. 30).

Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες ἢ ἐκηρύχθησαν οὐδέτεροι ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, ἢ συνετάχθησαν τοῖς Λακεδαιμονίοις, πιθανώτερον δὲ ὅτι ἔμειναν οὐδέτεροι, ἀφοῦ ὁ στόλος ἐγένετο κύριος αὐτῶν ἄνευ μάχης. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶτα ἔπεμψαν τὸν Τολμίδην μετὰ 50 τριήρων, ὅστις δηώσας τὴν Λακωνικὴν ἔπλευσεν εἰς Ζάκυνθον καὶ Κεφαλληνίαν, «ἐκείνην δὲ χειρωσάμενος καὶ πάσας τὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεις προσαγαγόμενος εἰς τὸ πέραν διέπλευσε καὶ κατήρην εἰς Ναύπακτον». (Διόδωρος 17). Ὁ Θουκυδίδης περαιτέρω λέγει ὅτι Εὐαρχος ὁ Ἀκαρνάν, σύμμαχος τῶν Πελοποννησίων ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῆς Ἀστάκου, ἧς ἐτυράνευ, καὶ θέλων νὰ ἐπανέλθει πείθει τοὺς Κορινθίους νὰ τὸν βοηθήσωσι μετὰ 40 νεῶν καὶ 1500 ὀπλιτῶν, καὶ αὐτὸς οὗτος ἐμισθώσατο ἐπικούρους τινάς· οὕτω δὲ κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του. Μετὰ τοῦτο οἱ Κορινθιοὶ στρατηγοὶ Εὐφραμίδας ὁ Ἀριστωνίου καὶ Τιμόξενος ὁ Τιμοκράτους καὶ Εὐμαχος ὁ Χρύσιδος, πειραθέντες νὰ κυριεύωσι χωρία τινα τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας ἀπέτυχον, ἐν ᾧ δὲ ἐπανεκαμπτον εἰς τὰ οἰκεία προσωρμίσθησαν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ ἐποίησαντο ἀπόβασιν εἰς τὴν Κραντῶν γῆν· ἀλλ' οἱ Κρανῖοι συμφωνήσαντες τοῖς Κορινθίοις νὰ παραδοθῶσι, ἠπάτησαν αὐτοὺς, καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐπιτεθέντες ἐφόνευσάν τινάς ὀπλίτας καὶ τοὺς ἄλλους ἠνάγκασαν

βιαιότερον νὰ ἀποπλεύσωσιν εἰς Κόρινθον (Β' 33). Ὅτε μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι ἑκατέρων ἐποίησαντο εἰρήνην, συνεφωνήθη ἡ μὲν Πύλος κατεχομένη ὑπὸ τῶν πρώτων ν' ἀποδοθῇ τοῖς Λακεδαιμονίοις, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ πρόσφυγες Μεσσήνιοι καὶ Λάκωνες νὰ πεμφθῶσιν εἰς Κράνην, ὅπερ καὶ ἐγένετο (Β. Ε'. (25.) (Ἀκολουλουθεῖ)

ΜΗ ΡΩΤΑΣ

Μὴ ρωτᾷς γιατί σ' ἀγάπησα
ἔτσι θάτανε... μοιραῖα,
ἀφοῦ οἱ δύστυχοι λατρεύονε
ὅλα τὰ ὄμορφα κι' ὥραια...

Μὴ ρωτᾷς γιατί σ' ἀγάπησα,
τὴν ἀπάντησιν ἔχουν γράψει
τὰ δυὸ μάτια σου τὰ ὀλόγλυκα
ποὺ ποτὲ δὲν ἔχουν κλάψει...

Μὴ ρωτᾷς γιατί σ' ἀγάπησα,
κ' εἶν' ἡ ἀπόκριση ἀπλωμένη
πὰ στὰ κάλλη σου π' ἀνθίζουνε
μιά ζωὴ τραγουδημένη...

Μὴ ρωτᾷς γιατί σ' ἀγάπησα,
δὲν τὸ λέν' ὅσοι ἀγαποῦνε,
γιατὶ νιώθουν ὄμορφότερη
τὴν Ἀγάπην, ὅταν σιωποῦνε...

Ρώτα μόνον ἂν ἐσκίρτησαν
μὲ μιὰ Ἀγάπην περισσὴ
τὰ δυὸ στήθη σου γιὰ μένανε
κι' ἂν μ' ἀγάπησες κι' ἔσοι...

Ἀργαστοῦ

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ «Παράπονα τῆς Καρδιάς»

ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Ἡ Κεφαλληνία ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν σειρᾶς ἄρθρων ὡς πρὸς τὴν ἀνάδειξιν τῆς Κεφαλληνίας εἰς Τουριστικὸν κέντρον γραφέντων ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰδικου περιοδικοῦ «Τουριστική Ἑλλάς» καὶ «Ἑλληνικοὶ Ὁρίζοντες» κ. Ὁδυσ. Ι. Μαρκέττου.

I

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐγράφησαν πολλὰ καὶ ἐλέγχθησαν ἔτι περισσότερα διὰ τὸν τουρισμὸν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ τὸ θέμα ἐξηγτημένον ἀπαντῶ εὐχαρίστως εἰς πρόσκλησιν τοῦ νεοεκδοθέντος κομψοῦ καὶ πρὸ παντὸς κεφαλωνίτικου περιοδικοῦ «Κεφαλληνιακὰ Νέα», διὰ νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ μερικά.

Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ θέληγτρα καὶ τὰ τόσα ἄλλα χάρισματά τοῦ πολυαγαπημένου νησιοῦ μας, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι πρὸς οὓς ἀπευθύνομαι καθ' ὃ Κεφαλλήνες, ὑποτίθεται τοῦλάχιστον, ὅτι γνωρίζουν καλὰ τὸν τόπον μας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ τοὺς τὸν συστήσω, ἀλλὰ πῶς μὲ ψύχραιμον καὶ πρὸ παντὸς ἀνιδιοτελεῖ συζήτησιν θὰ δώσωμεν τὴν θετικὴν καὶ ἀπολύτως ἐξυπηρετικὴν κατεύθυνσιν τοῦ ζητήματός μας.

Πρὸ ἔτους καὶ πλέον, ἢ «Ἑλλάς», εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ καταχωρήσῃ εἰς τὰς φιλοξένους στήλας τῆς ἀθριδίδος μου διὰ τοῦ ὁποίου ἄφ' ἑνὸς μὲν κατέκρινον τὴν τουριστικὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν τῶν συμπατριωτῶν μας ἐφ' ἑτέρου δὲ διετινόμην, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὰ δύο φυσικὰ σκέλη τοῦ τουρισμοῦ, τὰς συγ-

κοινωνίας καὶ τὰ ξενοδοχεῖα, μᾶς λείπει (χάρις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν κατοχὴν) μόνον τὸ δεύτερον ἤτοι τὰ ξενοδοχεῖα, πρέπει ἐκεῖ νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ὅλων μας διὰ τὴν ταχείαν ἀπόκτησιν τοιούτων συγχρονισμένων καὶ ἀναλόγων πρὸς τὴν ἔκτασιν ἣν μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν δύναται εἰς προσεχὲς μέλλον νὰ λάβῃ ὁ τουρισμὸς ἐν τῇ νήσῳ μας. Πολλοὶ φρονοῦν ἴσως, ὅτι ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ ξενοδοχείων ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐννοοῦμεν πολυόροφα καὶ καλλημάρμαρα μέγαρά ἐφάμιλλα τῶν μεγάλων palace τῆς δύσεως καὶ Ἀμερικῆς ἢ τουλάχιστον τῆς Μεγ. Βρετανίας τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Σέσιλ τῆς Κηφισιάς. Οὐδὲν ἀνακριβέστερον τούτου. Μόνον εἰς εὐάριθμα πολὺ μεγάλα καὶ διαρκοὺς τουριστικῆς κινήσεως κέντρα εἶναι εὐχερὴς καὶ δικαιολογημένη ἡ ἀνέγερσις καὶ λειτουργία ὑπερπολυτελῶν ξενοδοχείων. Διὰ τὸν τόπον μας ἕνα ξενοδοχειακὸν ὑπερπολυτελὲς μέγαρον θὰ ἦτο καταδικασμένον εἰς μαρασμόν.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου, παρακολουθῶ τὴν διεθνὴ ξενοδοχειακὴν κίνησιν καὶ βλέπω ὅτι ὅλα τὰ ὑπερπολυτελεῖ ξενοδοχεῖα εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν οἰκονομικὴν κατάστασιν· πολλὰ ἐξ αὐτῶν διέκοψαν τὴν λειτουργίαν των καὶ ἄλλα διαρυσσθέντα καταλλήλως εἰς μικροδιαμερίσματα ἐπιπλωμένα, ἐνοικιάζονται ὡς μόνιμοι κατοικίαι. Παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτὴ ἡ ἐποχὴ τῆς σπατάλης καὶ τῶν ἀνεπαρκῶν ἐπιδείξεων τῶν περιηγητῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας οἱ μεγαλοεπιχειρηματίαι ξενοδοχοὶ ὅλου τοῦ κόσμου

έθησαύριζον καὶ συνηγωνίζοντο ποῖος θὰ μεταβάλλῃ τὸ ξενοδοχεῖον του εἰς τὸ τελειότερον ὄνειρῶδες ἀνάκτορον.

Οἱ περιηγηταὶ σήμερον ὅλων τῶν προελεύσεων ἀνεξαιρέτως, ἀποφεύγουν τὴν πολυτέλειαν ὥς ἀνισρὰν καὶ πολυδάπανον, ζητοῦν ὅμως ὥς πρὸς τὰς ξενοδοχειακὰς ἐγκαταστάσεις, ἀνεσιν, καθαριότητα καὶ ἡσυχίαν. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι καὶ τὸ ὅτι τὰ καλὰ καὶ συγχρονισμένα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα μεσαίας τάξεως (ὁ ὅρος μεσαίας τάξεως δὲν ἰσχύει βεβαίως διὰ τὰ Ἑλληνικά) τὰ συγκεντροῦντα τὰς ὥς ἄνω ἀπαραιτήτους ἐγκαταστάσεις ἐργάζονται καλῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν εἰς ἣν περιήλθον τὰ ὑπερπολυτελῆ τοιαῦτα, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τακτικούς πελάτας αὐτῶν προσετέθησαν καὶ οἱ τῶν ἄλλων.

Θὰ εὔρεθοῦν ἴσως τινὲς νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι παρερχομένης τῆς κρίσεως, θὰ ἀνακτῇσιν καὶ τὰ ὑπερπολυτελῆ ξενοδοχεῖα τὴν παλαιὰν δόξαν αὐτῶν. Εἰς αὐτὸ διαφωνῶ ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀμφιβάλλω ἐὰν ὀρθῶς ἐξακολουθῶμεν νὰ χαρακτηρίζωμεν τὴν παροῦσαν κατάστασιν ὡς κρίσιμον οἰκονομικῶς, εἶναι ἐλάχιστοι οἱ Κροῖσοι ἐναντὶ τῆς ὀλότητος τῶν περιηγητῶν, τόσοι δὲ ὀλίγοι, ὥστε ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκεῖς ὡς πελάται διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πολυδαπάνων ξενοδοχειακῶν μεγάρων.

Τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ τύπου ὃν ἐννοῶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ εἶναι ἐπαρκῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἵνα ἱκανοποιήσουν τοὺς ξένους ἐπισκέπτας καὶ παραθεριστὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ, θὰ δυνηθοῦν ἀφ' ἐνός μὲν νὰ οἰκοδομηθοῦν εὐχερῶς καὶ συντόμως ὥς ἐκ τῆς περιορισμένης δαπάνης ἣν θὰ ἀπαιτήσουν καὶ ἀφ' ἐτέρου ὥς προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς ἐντοπίους οὓς θὰ προσελκύουν θὰ ἐργάζονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος καὶ συνεπῶς θὰ δύνανται νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐνδεχομένην τουριστικὴν κρίσιν.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὅμως, ὅταν συζητῶμεν περὶ ξενοδοχείων ἐν Κεφαλληνίᾳ, δὲν ἐννοοῦμεν ἀλλ' οὔτε καὶ πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν μόνον τὸ Ἀργοστόλιον ἀλλὰ ὁλόκληρον τὴν νῆσον, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ τὰ σημεῖα ἅτινα διὰ καταλλήλου ἐνεργείας θὰ κινήσουν τὸ ζωτικὸν τουριστικὸν ἐνδιαφέρον. Καὶ συγκεκριμένως πλὴν τοῦ Ἀργοστόλιου δὲν πρέπει νὰ παραληφθῇ οὔτε τὸ Ληξούριον, οὔτε ἡ Λειβαθῶ, οὔτε ἡ Σάμη, οὔτε τὸ Φισκάρδον. Ἐκεῖ δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁργανισμοῦ Τουρισμοῦ καθιερωθὲν τελευταίως σύστημα τῆς μετατροπῆς εἰς ξενοδοχεῖα καταλλήλων οἰκιῶν ἢ τῆς βελτιώσεως ὑπαρχουσῶν ἤδη ξενοδοχειακῶν ἐγκαταστάσεων μὴ συγχρονισμένων.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἐξηγήσωμεν τί ἐννοοῦμεν ξενοδοχεῖον συγχρονισμένον καὶ θὰ προσπαθῇσωμεν νὰ περιγράψωμεν ἓνα τύπον ξενοδοχείων προσαρμοζόμενον πρὸς τὰς παρούσας καὶ τὰς μελλοντικὰς ἀνάγκας τῆς Κεφαλληνίας.

Ἀθῆναι, Ἰούνιος 1934

Ο. Ι. ΜΑΡΚΕΤΤΟΣ

ΑΓΙΕ ΓΕΡΑΣΙΜΕ ΜΟΥ

Ἔχω τσ' ἴδιες σου κλίσεις πίστεψέ μου

κ' ἔτσι ἐλπίζω μιὰ μέρα,
νὰ βρεθοῦμε καὶ οἱ δύο στὴν ἴδια σφαῖρα·

ρώτησε τὸ μάγερά μου,
ποὺ γνωρίζει ποιά εἶναι τὰ φαγιά μου,

νὰ σοῦ εἰπῇ τὴ συνήθειά
πῶς κ' ἐγὼ νὰ τρώγω κολοκύθια,
μὲ μόνη διαφορά,

ποὺ ἐπρωτίμας νὰν τὰ τρῶς ὡμά.
Εἰν' ὅμως ὡμά γὰρ ἀληθεῖς
πῶς καὶ ὡμά καὶ βρασμένα εἰν' κολοκύθια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α'. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ένας από τους κυριώτερους σκοπούς του περιοδικού μας είναι και η εμφάνιση των νέων από τις στήλες μας, με λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές κ' επιστημονικές εργασίες τους. Τό νησί μας πού ανάδειξε μιὰ ολόκληρη σειρά έκλεκτων πνευματικών έργων, τὰ τελευταία χρόνια σπάνια μᾶς παρουσιάζει νέα ταλέντα. Είναι ἀλήθεια ὅτι δὲν ὑπάρχει κι' ἓνα καθαρὰ λογοτεχνικό ὄργανο, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ παρουσιαστοῦν τὰ ἔργα τῶν νέων. Πιστεύουμε πὼς χώρια ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑποστήριξή μας στοὺς νέους θὰ βοηθήσει πολὺ καὶ ἡ προκήρυξη ἐνὸς διαγωνισμοῦ λογοτεχνικοῦ. Γι' αὐτὸ τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» ἀποφασίζουν καὶ προκηρύσσουν τὸν Α'. λογοτεχνικό διαγωνισμό διηγήματος μὲ τοὺς πῦθ κάτω ὅρους:

1) Μέρους στὸ διαγωνισμό μπορεί νὰ λάβη κάθε συνδρομητής, ἀναγνώστης μας καὶ φίλος Κεφαλονίτης.

2) Τὰ διηγήματα πρέπει νᾶχουν ἂν εἶναι δυνατόν κεφαλονίτικη ὑπόθεση.

3) Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

4) Ένας μόνο περιορισμός: ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶναι δημοτική. Ἡ καθαρεύουσα, ἀποκλείεται.

5) Τὰ διηγήματα θ' ἀποσταλοῦν στὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου τὸ ἀργότερο. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ φύλλο τοῦ Αὐγούστου 1934.

6) Κανένας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπογράψῃ μὲ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ μὲ ψευδώνυμο. Τ' ὄνομά του θὰ τὸ κλείσῃ μέσα σ' ἓνα μικρὸ φακέλακι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ γραμμένο τὸ ψευδώνυμό του. Ὁ φάκελος θ' ἀνοιχτῇ μετὰ τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἔτσι θ' ἀποφύγουμε τὰ παράπονα.

7) Θὰ δοθῇ ἓνα βραβεῖο 500 δραχ. στὸν συγγραφέα τοῦ καλλίτερου διηγήματος καὶ δυὸ ἔπαινοι. Τὰ τρία διηγήματα πού θὰ βραβευθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικὸ μὲ τίς φωτογραφίες τῶν συγγραφέων.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς πού θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστούς λόγιους καὶ συγγραφεῖς θ' ἀναγγείλουμε σύντομα.

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μαζὶ μὲ τὸ λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ ἀποφάσισαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» νὰ προκηρύξουν κι' ἓναν καλλιτεχνικὸ φωτογραφικὸ διαγωνισμὸ μὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

1) Κάθε συνδρομητής, ἀναγνώστης καὶ φίλος μας μπορεί νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ.

2) Οἱ φωτογραφίες πρέπει νᾶναι παρμένες ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας (ἀγροτικὲς σκηνές, τοπεῖα Κεφαλονίτικα, θαλασσινὴ ζωὴ, προσωπογραφίες τύπων τοῦ νησιοῦ μας κλπ.)

3) Προτιμώτερο εἶναι οἱ φωτογραφίες νᾶναι βγαλμένες σὲ χαρτὶ μὰτ καὶ μαῦρο χρώμα.

4) Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες ἀπ' ὅσες λαβαῖνουμε, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικό.

5) Θὰ δοθῇ ἓνα βραβεῖο 150 δραχ.

στὴν καλλίτερη φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη πού θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο. Ἐπίσης θὰ πάρουν ἔπαινο ἄλλες δυὸ φωτογραφίες.

6) Ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ διαγωνισμὸ οἱ ἐπαγγελματίαι, φωτογράφοι.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς θ' ἀναγγείλουμε σύντομα.

Οἱ φωτογραφίες γίνονται δεκτὲς μέχρι τὰ τέλη Ἰουνίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου. Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς στὰ «Κεφ. Νέα».

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

'Από μήνα

ΑΠΟ σήμερα αρχίζει να δημοσιεύεται στα «Κεφαλληνιακά Νέα» το ρωμάντζο W 13 πού το άναγγείλαμε από τό προηγούμενο φύλλο. Ή δμορφη πλοκή του, ή ζωντανή απόδοση των ήρώων του και ή τραγικήτητα του άγριου ύποβρυχίου πολέμου πού τόσο ζωντανά μās περιγράφει ο κ. Δ. Μανέντης, μαζί με τόν τόσο δυνατό έρωτα πού ένώνει έναν πολεμιστή Γερμανό με μιάν ώραιά άρχοντοπούλα του νησιού μας κάνουν τό μυθιστόρημα αυτό από τό πιό καλά, πού είδαν τό φώς της δημοσιότητας τό τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Ο συγγραφεύς μās δίνει ολοζώντανη την εικόνα του φριχτού πολέμου, μās κάνει νά ζήσουμε τις ώρες της άγωνίας κοντά στο πλήρωμα του W 13, νά χαρούμε γιατί ύστερ' από καιρό «ξαναβλέπουμε τις άγαπημένες άκτές της πατρίδας μας» και τό κυριότερο κατορθώνει νά μās συγκινήση βαθειά με τό μεγάλο έρωτα, γύρω από τόν όποιο πλέκεται ή υπόθεση του ρωμάντζου. Τό περιοδικό μας, θεωρεί ότι μιá από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες του είναι και ή δημοσίευση του W 13.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ Γραμματεύς της «Κεφαλληνιακής Τουριστικής Όργανώσεως» και διευθυντής του περιοδικού «Τουριστική Έλλάς», εκθέτει σήμερα από των σιηλών μας τους σκοπούς της νεοϊδρυθείσης όργανώσεως. Ο κ. Οδ. Μαρκέττος δέν είναι μόνο ό άνθρωπος πού σάν καλός Κεφαλονίτης ενδιαφέρεται και ποιεϊ για τόν τόπο μας, είναι και ό ειδικός για νά έχη γνώμη σχετικώς με τουριστικά ζητήματα. Γι' αυτό τό σημερινό

του άρθρου πρέπει νά προσεχθῇ από όλους άρμοδίους και μη άρμοδίους γιατί είναι καιρός πιά τό νησί μας με τά τόσα του πλεονεχήματα και τις τόσες εξαιρετικές όμορφίες, νά γίνει κέντρον τουριστικό. Για ένα τέτοιο πράγμα υπάρχουν όλες οι δυνατότητες. Χρειάζεται μόνο νά κινηθούν λίγο οι τοπικές άρχες και μαζί με την «Κ. Τ. Ο.» πού ή ικανότης των προσώπων πού την διοικούν έγγυώνται για τη μέλλουσα δράση της, νά προσπαθήσουν και νά κάμουν την άνάλογη έργασία, πού άποτελεσμα θάχει την αύξηση της κινήσεως των ξένων στο νησί μας,

ΚΑΙ στο προηγούμενο φύλλο έγγραψαμε για τη συνεργατίδα μας και κόρην του Δημάρχου Μεσολογγίου Λίδα Νιόνιαν Ευαγγελάτου. Σήμερα δημοσιεύουμε την πρώτη της συνεργασία. Είναι οι έντυπώσεις της από την έκδρομή των Μεσολογγιτών στο νησί μας για την όποία έγγραψαμε στα «Κ. Ν». Καθώς εδίαβάσαμε και εις τις έφημερίδες του νησιού μας και των Πατρών, ή έκδρομή είχε πολύ μεγάλην έπιτυχία και θά είναι ευτύχημα νά γίνονται τακτικά τέτοιες έκδρομές στο νησί μας, πού ως άμεσον άποτέλεσμα θά έχουν και την ζωηροτέραν τουριστική κίνηση.

Ευχαριστούμε με τόν πλέον θερμόν τρόπον την εκλεκτή μας συνεργατίδα, πού πάντοτε θά γράφη για τό περιοδικό μας, τό όποϊον εξησφάλισε την τακτικήν της συνεργασίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΟΛΟΙ όσοι έπήγαν στο Λογοστόλι για τον εορτασμό των 70 χρόνων από την ίδρυση της Επειταφίδου με την Ελλάδα έπίσημοι και ανεπίσημοι—

Σέ μήνα

ἐγύριζαν πίσω μὲ ἓνα παράπονο: ὅτι ἡ πενιχρότης τοῦ ἐορτασμοῦ καὶ ἡ γενικὴ ἀκαταστασία ἦταν τέτοια, ὥστε καθένας ἔκανε ὅτι ἠθελε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε κἂν ἡ ὁτοιχειώδης τάξις. Ἐπίσης ἐνῶ ἐγίνοντο ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους «προετοιμασίαι» διὰ τὸν καλύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐορτασμόν, τὴν τελευταίαν στιγμήν ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχε γίνει καμμιὰ ἀπολύτως προετοιμασία ὅτιν προᾶξι, ἀλλὰ μόνο ὅτ' ἀχαρτιά. Δὲν γνωρίζουμε ποὶος εἶχε ἀναλάβει ὅλην αὐτὴ τὴν ἐργασία, οὔτε καὶ θέλουμε νὰ μάθουμε, πάντως ὅμως εἶναι πολλὴ λυπηρόν το ὁραίνόμενον αὐτὸ καὶ μάλιστα ὅταν συμβαίνει κατὰ τὸν ἐορτασμόν μιᾶς τόσον μεγάλης ἐπετείου καὶ ἰδιαιτέρως μπροστὰ ὅτ' ἄλλα τῶν ξένων. Τὴ στιγμήν πού μιλάμε γιὰ τουριστικὴ κίνησι καὶ δίνουμε ἓνα τόσο θαυμάσιο παράδειγμα ἀταξίας, δὲν πιστεύουμε νὰ εἶναι καὶ τόσον εὐχάριστο φαινόμενο. Δὲν κατηγοροῦμεν κανένα, μόνον ἐφιστοῦμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχοῦν καὶ ὑπευθύνων γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων», ἐπειδὴ ἔλαβε ἀπὸ πολλοὺς γράμματα πού ἄλλα μὲν ζητοῦν νὰ καθιερώσῃ τὸ περιοδικὸ τῆ δημοτικῆς γλώσσας γιὰ ὅλους τοὺς συνεργάτας του ὑποχρεωτικὴ καὶ ἄλλοι τὴν καθαρεύουσα, κάνει τὴν ἐξῆς δήλωσι: Τὴ στιγμήν πού ἔχει πιά καθιερωθεῖ γιὰ τὰ λογοτεχνικὰ περιοδικὰ ἡ δημοτικὴ γλώσσα καὶ τὰ «Κ. Ν.» ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ δρόμο, δὲν μποροῦν ὅμως μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποκλείσουν ἐκλεκτοὺς συνεργάτας τῶν γιὰ τὴν γράφουν τὴν καθαρεύουσα. Αὐτὸ θάταν κάτι πάρα πάνω ἀπὸ ἀνταίρετο. Γι' αὐτὸ δίνουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν σὲ ὅ-

λους νὰ γράφουν ὁ καθένας ὅποια γλώσσα θέλει. Νομίζουμε πὼς σ' αὐτὸ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες καὶ φίλοι μας.

ΚΑΙ πάλι παρακαλοῦμε θερμότατα ὅλους ὅσους ἔχουν λάβει τὰ τρία πρῶτα φύλλα τοῦ περιοδικοῦ, νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴ τους, γιὰ τὴ θὰ ξέρουν βέβαια ὅτι μιὰ ἔκδοσι ὅπως αὐτὴ τῶν «Κ. Ν.» ἔχει πολλὰ ἔξοδα. Ἐπίσης ὅσοι μποροῦν νὰ μᾶς γράψουν συνδρομητάς, ἄς τὸ κάνουν μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἔτσι ἐξυπηρετοῦν μιὰ κοινὴ ὑπόθεσι, ἀφοῦ οἱ ἐκδότης δὲν βγάζουν τὸ περιοδικὸ γιὰ ἐμπορικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ νησί μας. Κάθε νέα ἐνίσχυσι θὰ διατίθεται ἀμέσως γιὰ τὴ καλλιτέρευσι τοῦ φύλλου. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ εὐχαριστοῦμε ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συμπατριώτας, ἐσωτερικοὺ καὶ ἐξωτερικοὺ, πού εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴ τους καὶ νὰ μᾶς ἐγγράψουν νέους συνδρομητάς.

ΕΙΧΑΜΕ ἀναγγεῖλει μιὰ μελέτη τοῦ κ. Χαρ. Ἀντωνάτου γιὰ τὸ Λασκαράτο καὶ τὸ ἔργο του. Δυστυχῶς οἱ πολλὲς ἀσχολίαι τοῦ πολυτίμου μας συνεργάτου, δὲν τοῦ ἔδωσαν ἀκόμη καιρὸ νὰ γράψῃ αὐτὴ τὴ μελέτη. Πολὺ σύντομα ὅμως θὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικὸ μας καὶ θάναί πραγματικὰ μιὰ ἀμερόληπτη κριτικὴ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ, πού θὰ διαλύσῃ πολλὰς αὐταπάτας καὶ διαφωνίας γύρω ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ προσωπικότητά, πού ἐδημιούργησάν κατὰ ἐποχὰς «διάφοροι» πού δὲν ἤξεραν τὸ Λασκαράτο παρὰ μόνον, ἴσως, ἀπὸ τὸ ὄνομα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α'

Μόλις άκούστηκε πώς τό Γερμανικό καταδρομικό «Δρέσντεν» μπήκε στο λιμάνι τ' Άργοςτολιού, ό κόσμος ξεχύθηκε στην προκυμαία νά δη τό πλοίο του Κάιζερ.

“Αν έλεγαν πώς ήρτε όλος ό Άγγλικός στόλος, ζήτημα είναι άν 20 άνθρωποι θά πήγαιναν νά τόν κυττάξουν. Κι' αυτό γιατί τόν συνήθισαν, άπό τίς πολλές φορές πού άράζει έκεί, σέ σημείο πού τά παιδιά ξέρουν νά σοϋ ποϋν άπό μακριά ποιό είναι τό «Βασίλισσα Έλισάβετ», «Ό Σιδηρούς Δούξ» κλπ.

Μά γιά τό Γερμανικό πολεμικό άλλαζε τό πρῶμα. Πρώτη φορά έρχόταν στο λιμάνι καί μάλιστα σ' εποχή—Όκτώβριος 1913—πού έγγραφαν οί έφημερίδες πώς ό Γερμανικός στόλος διεκδικεί άπό τούς “Άγγλους τήν ύπεροπλία.

Μετά άπό τίς συνηθισμένες έπισκέψεις τών έπίσημων, ό δήμος Άργοςτολίου, έδιδε χορό έπίσημο, πρὸς τιμήν του Γερμανικού ναυτικού, στο μεγάλο θέατρο τής πόλεως.

Έκείνο τό βράδυ, άπό ωρίς μαζεύτηκε ή διαλεχτότερη κοινωνία του τόπου. Κυρίες με άκριβές τουαλέττες καί βαρύτιμα κοσμήματα, κορίτσια στολισμένα όσο ποτέ, οί κ.κ. πρόξενοι με τίς κυρίες τών, ό Νομάρχης, τό Δημοτικό Συμβούλιο καί όλοι οί έξέχοντες του τόπου. Έπάνω στη

σκηνή ή μεγάλη φιλαρμονική περίμενε τήν έναρξη του χορού. Ή πλατεία του θεάτρου είχε διακοσμηθή όμορφα, καί στο φουαγιέ έτοιμάστηκε ένας μπουφές γεμάτος με τούς προκλητικότερους μεζέδες.

Στίς 10 ακριβώς έφτασαν οί Γερμανοί άξιωματικοί με τόν κυβερνήτη επί κεφαλής. Άμέσως ή Φιλαρμονική έπαιξε τό Γερμανικό ύμνο. Ό δήμαρχος έβγαλε τόν άπαραίτητο λόγο. Ό κυβερνήτης άπάντησε εύχαριστώντας γιά τή θερμή ύποδοχή.

Ή μουσική άρχιζε κάποιου σιγαλό βάλς. Μά κανείς δέν άποφάσιζε νά σηκωθεί πρώτος. Έκείνη τή στιγμή φάνηκε στο διάδρομο τής πλατείας μιá άργοπορημένη με τόν πατέρα της. “Όλοι γύρισαν καί τήν κύταξαν.

Ήταν μιá έξαίσια σιλουέττα με κατάμαυρα μαλλιά, με μάτια μεγάλα όλόμαυρα, ύγρά, έκφραστικά... Τό προσωπάκι της έφώτιζε ένα γλυκύτατο χαμόγελο τόσο, πού βλέποντάς τήν κανείς, θυμόταν αθελα κάτι... ψεύτικες κουκλίτσες, ώραιες. Φορούσε μιá παριζιάνικη τουαλέττα χορού άπό λευκή βενετσιάνικη δαντέλλα καί στο λαιμό ένα κολλιέ άπό κοράλια άληθινά. Έπάνω στους ώμους της, έπεφτε ακόμα ένα μαύρο μπολερό άπό βελούδο μεταξωτό με πλούσιο γλάκ άπό γούνα ρενάρ.

“Ό πατέρας της λίγα ηλικιωμένος, φορούσε τήν μεγάλη στολή του Έλληнос συνταγματάρχου...

Ένα γκαρσόνι έτρεξε, ύποκλίθη-
κε μπροστά τους καί εΐπε :

—Όρίστε Κόντε στή θέση σας...

Καθώς διάσχισαν την πλατεία
του χοροϋ, κάτω από τις γιρλάντες
με τά πολύχρωμα φώτα, τό άργό
βάδισμα της ώραιάς μελαχροινής,
ήταν ένα γοητευτικό δράμα... Τό
κάθε βήμα της, ένας άρμονικός ρυθ-
μός, έταλάντευε τις γραμμές του λυ-
γερού της κορμιού. Καί ροδοπέταλα
σκορπούσαν τά χαμόγελα πού χά-
ριζε τό στόμα της καθώς έκλινε τό
κεφάλι της γιά νά χαιρετίση τούς
γνωστούς, πού σηκώνονταν από τή
θέση των στό πέρασμά της. Ψίθυροι
θαυμασμοϋ ακούγονταν στά τραπε-
ζάκια, τριγύρω. Οί άνδρες θαύμα-
ζαν τήν ώμορφιά της, οί κυρίες τήν
τουαλέττα της. Ό Γερμανός ύπο-
πλοίαρχος άφού κύταξε τό μεθυστι-
κό πέρασμά της, έσκυψε στόν κυβερ-
νήτη καί του ψιθύρισε :

—Αύτη θά εΐναι καμμιιά Καρυά-
τις καί εΐναι περίεργο πώς δέν τήν
έκλεψαν οί Έγγλέζοι !

Ό πλοίαρχος χαμογέλασε εύχα-
ριστημένος από τό πνεϋμα του ά-
ξιωματικού του καί ζήτησε πληρο-
φορίες από τό διερμηνέα του...

Ό διερμηνέας, ένας γεροντάκος,
καθηγητής της Γερμανικής στήν Έμ-
πορική σχολή, άλλο πού δέν ήθελε.
Φημιζόνταν γιά λιμαδόρος...

—Έξοχώτατε, αυτός εΐναι ό συν-
ταγματάρχης Κόντε Άννινος. Τό
Κόντε εΐναι τίτλος εύγενείας από
τούς Ένετούς. Οί Άννινοί εΐναι
μιά από τις εύγενέστερες οικογέ-
νιες του νησιού... Κι' από τις πλου-
σιώτερες. Ό Κόντε δέν έχει άλλο
κορίτσι από τή Φλώρα... Αύτη πού
εΐδτε εΐναι τό ωραιότερο κορίτσι
στόν τόπο μας καί συνάμα τό πλου-
σιώτερο... Έχει μεγάλη μόρφωση.
Εγώ ύπηρεζα καθηγητής της στά
Γερμανικά στήν άρχή. Αλλά, κατό-
πιν, ταξιδεύοντας, έμαθε νά μιλή
καλλίτερα από τό δάσκαλο... Ξέρει
άκόμα Γαλλικά, Άγγλικά καί Ιτα-
λικά. Παίζει πολύ καλό πιάνο, άσχο-

λεΐται μέ τή ζωγραφική καί τή φιλο-
λογία...

Η μητέρα της άπέθανε έδώ καί
7 χρόνια. Ταξιδεύει μαζί μέ τόν
πατέρα της κάθε χρόνο στήν Εύ-
ρώπη...

Α! κύριε πλοίαρχε, εΐναι έκτα-
κτο κορίτσι καί πρό πάντων ήθικό...
Νά ήταν άλλη στή θέση της...

Ξέχασα νά σάς πώ άκόμη ότι ό
Κόντες έχει ένα Πύργο έξοχικό, στ'
Άκρωτήρι τό Σαρακίνηκο. Πύργος
μιά φορά... Μεγαλειό... Σωστό φρού-
ριο Μαυριτανικό...

Τήν πολυλογία του διερμηνέα δι-
άκοψε ό χορός...

Ό Δήμαρχος πήρε τήν κυρία του
Προξένου της Γερμανίας κι' έκαμε
τήν άρχή. Ό κυβερνήτης τήν κυρία
Δημάρχου καί ή σάλα γέμισε σιγά-
σιγά...

Η Φλώρα Άννίνου χόρεψε τόν
πρώτο χορό, μέ τό μπαμπά της. Στό
δεύτερο, ένας Γερμανός άνθυπο-
πλοίαρχος, ό κόμης Ένριχ Φόν Σπίς,
πλησίασε στό τραπεζάκι της καί κά-
νοντας μιά χαριτομένην υπόκλιση,
της ζήτησε νά χορέψουν...

Η Φλώρα τ' άπήντησε μέ μιά
μελωδική φωνή Γερμανικά :

—Πολύ εύχαρίστως.

—Ω! μιλάτε τή γλώσσα μου,
Δεσποινίς. Εΐμαι πολύ υπερήφανος
γι' αυτό.

Σηκώθηκε. Ένας ποιητής άν
έβλεπε τό θαυμάσιο τόξο του
κορμιού της, καθώς τανύθηκε από
τό κάθισμα, θά θυμόταν αθάίρετα
τά μακρύμισχα κρίνα καθώς τά βερ-
γολιγάζει σιγά ή πνοή της αύρας.

Χόρεψαν μαζί. Έκείνος ένας ώ-
ραϊός ξανθός μέ μεγάλα μάτια καί
ρόδινο πρόσωπο, ψηλός μέ καλοδε-
μένο κορμί, εκείνη, σάν άρχαία θεά,
άντίθεση στά χρώματα της δικής
του όμορφιάς. Όλοι τούς έβρισκαν
τό άρμονικότερο ζευγάρι του χο-
ροϋ. Όταν τελείωσε, τήν έφερε στό
τραπέζι της. Έκαμε νά φύγη ψιθυ-
ρίζοντας ένα εύχαρίστω. Η Φλώρα,
του σύστησε τό μπαμπά της. Ό

συνταγματάρχης, τὸν παρακάλεσε νὰ καθίση μαζί τους νὰ πάρη ἕνα ποτήρι σαμπάνια. Ἐκάθησε μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση. Ὁ Κόντες χρησιμοποιοῦντας τὴ κόρη του γιὰ διερμηνέα, τοῦ εἶπε πὼς ἀγαπᾷ τοὺς Γερμανοὺς καὶ δὲν ξεχνάει ποτέ, τὴν ὑποστήριξη τοῦ Κάιζερ στὸ ζήτημα τῆς Καβάλλας...

Ὁ νέος ἀξιωματικός, εὐχαρίστησε γιὰ τὰ καλὰ λόγια του τὸν Ἑλληνα συνταγματάρχη, προσθέτοντας πὼς, εἶναι καθήκον κάθε πολιτισμένου λαοῦ, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πατρίδα τοῦ ἀρχαιοτέρου πολιτισμοῦ.

Ἡ Φλώρα, μπαίνοντας στὴ συζήτηση, τοῦ εἶπε τὸ θαυμασμό της γιὰ τὴ Γερμανία, γιὰ τὸ Μόναχο ποὺ πέρασε τὸ περασμένο καλοκαίρι, γιὰ τὴν πινακοθήκη του.

— Ὡστε ἔχετε ταξιδέψει πολύ, Δεσποινίς;

— Ναί, πάρα πολύ. Τρελλαίνομαι γιὰ ταξίδια καὶ γιὰ μουσικὴ. Ἰδίως γιὰ τὴ δική σας μουσικὴ. Τίποτα δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχῃ πιὸ θεῖο ἀπὸ τίς συμφωνίες τοῦ Μπετόβεν. Οὔτε μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ Νιμπελουγκεν ποὺ ἄκουσα στὴν ὕπερα τοῦ Μονάχου.

— Σὰς θαυμάζω Δεσποινίς. Ποτέ δὲν περίμενα πὼς σ' αὐτὸ τὸ νησί ὑπάρχουν τόσο τέλειες γυναῖκες.

— Μὲ κολακεύετε κύριε ἀνθυποπλοίαρχε. Στὴν πατρίδα σας ὑπάρχουν πολὺ τελειότερες.

— Ὅχι τόσο ὡραῖες Δεσποινίς, ὅχι μὲ μάτια σὰν τὰ δικά σας.

Ἡ Φλώρα ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἐνας ἄλλος καβαλλιέρος τὴ σήκωσε γιὰ τὴ μαζοῦρκα.

Ὁ Ἑνριχ, ἔμεινε μόνος μὲ τὸν συνταγματάρχη ποὺ δὲν ἤξερε Γερμανικά. Σκέφτηκε πὼς ἦταν κοινὸς νὰ ξαναπάῃ στὴν παρέα του. Χαιρέτισε τὸν Κόντε, κι ἐτράβηξε στὸ δικό του τραπέζι.

Δὲν εἶχε πιά ὄρεξη γιὰ χορὸ. Παρακολουθοῦσε μόνον τὰ ζευγάρια

ποὺ χόρευαν μηχανικά καὶ τὸ βλέμμα του σταματοῦσε στὴ Φλώρα. Ἐνας συνάδελφός του τὸν πείραξε.

— Ἑνριχ, μοῦ φαίνεται πὼς τοιμπήθηκες. Μὰ δὲν ἔχεις ἄδικο ἀδελφέ μου. Σὰν αὐτὸ τὸ κορίτσι ὡμορφες γυναῖκες λίγες εἶδα, πολὺ λίγες.

— Ἐγὼ δὲν εἶδα καμμιά Κάρλ, τοῦπε ὁ Ἑνριχ...

Ἡ νύχτα κυλοῦσε σὲ μιὰ εὐθυμία γενική. Ὁ Ἑνριχ αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναχορέψῃ τὴ Φλώρα. Φοβόταν μόνον μὴν παρεξηγηθῇ, μιὰ καὶ δὲν χόρεψε καμμιάν ἄλλη.

Ἐβλεπε νὰ τὴ σηκώνουν ἄλλοι, νὰ περνοῦν τὸ χέρι τους στὴ δακτυλίδενια της μέση καὶ ντρεπόταν γιὰ τὴ δειλία του.

Κάποια στιγμή, ποὺ ἡ Φλώρα χορεύοντας μ' ἕνα κύριο πέρασε ἀπὸ κοντά του, ὁ Ἑνριχ εἶδε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυτᾶζουν ἐρωτηματικά...

Στὸν ἐπόμενο χορὸ τὴν ξαναπῆρε αὐτός.

Ἡ Φλώρα τοῦ χαμογέλασε καθὼς σηκωνώταν.

— Μὰ τί γίνετε κύριε Σπίς, γιατί δὲν χορεύετε;

— Γιατί ἤθελα νὰ μείνω μὲ τὴ δική σας ἀνάμνηση, τῆς ψιθύρισεν αὐτός, σφίγγοντας τὸ χέρι του στὴ μέση της περισσότερο.

Δὲν τ' ἀπάντησε τίποτε. Μέσῃ στὴ ψυχὴ της ἐνοιώθε, ἕνα μεγάλο κενὸ πάντοτε. Πόσες ἐρωτικές ἐκδηλώσεις δὲν ἄκουσε ὡς τώρα χωρὶς νὰ τὴν συγκινήσῃ καμμιά. Ὁνειρευόταν ἕνα μεγάλο ἔρωτα, συγκλονιστικό. Ὡ! δὲν εἶχε μωροφιλοδοξίε. Δὲν περίμενε βασιλόπουλο καὶ ἱππότες τοῦ θρόλου.

Ἡ ψυχὴ της καρτεροῦσε τὸν ἔρωτα, ἀδιάφορο ποιὸς θὰ τὸν ἔφερνε...

Κι αὐτὸς ὁ χορὸς τελείωσε. Στὸ ἀνάμεταξύ, δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο. Ὁ Ἑνριχ φοβόταν πὼς ἡ Φλώρα εἶχε πειραχτεῖ ὅταν ἐσφίξε περισσότερο τὸ χέρι του στὴ μέση της... Ἡ Φλώρα περίμενε νὰ μιλήσῃ αὐτός

πρώτα. Τὴν ἔφερε στὸ τραπέζι της πάλι. Δὲν τὸν προσκάλεσαν αὐτὴ τὴ φορά νὰ καθίση... Κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση ἔφυγε...

—Ὁραῖο παιδί εἶπε ὁ πατέρας της. "Εἶσι ἡμουνά κι' ἐγὼ στὸν καιρό μου.

—Μπα, ἐσύ θὰ ἦσουν ὠραιότερος μπαμπάκα, τοῦπεν ἡ Φλώρα, σκάζοντας στὰ γέλοια...

Ἡ ὥρα ἔφτασε πέντε τὸ πρωῒ, ὁ χορὸς τελείωσε καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφυγαν ὅλοι...

Ὁ "Ενριχ φεύγοντας τῆς ἔριξε ἓνα βαθὺ βλέμμα κι' ἡ Φλώρα τὸ δέχτηκε μέσα στὸ φῶς τῶν ὠραίων ματιῶν της...

Β'

Τὸ «Ντρέσντεν» τὸ πρωῒ θὰ ἔφυγε...

Ὁ κυβερνήτης, θέλοντας νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του καλλίτερα στὴν κοινωνία τοῦ "Αργοστολίου, γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε στὸ Γερμανικὸ ναυτικόν, ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μιὰ μικρὴ δεξίωση στὸ πλοῖο.

Οἱ προσκλήσεις ἦταν βέβαια περιορισμένες, μὰ ὁ Κόντε "Αννινος εἶχε λάβει τὴ δική του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μιὰ ἀσημένια πλημμύρα φεγγαρόφωτος ἔλουζε τὸ μεγάλο λιμάνι...

Ἡ ἀνήσυχη φθινοπωρινὴ θάλασσα, μαγεμένη λὲς κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὡμορφὴ νύχτα, μόλις ἄφριζε κανένα κυματάκι...

Ἡ βενζινάκατος τοῦ καταδρομικοῦ πλεύριζε στὴν προκυμαία κι' ἔπερνε τοὺς καλεσμένους.

Στὴ σκάλα του ἓνας ἀξιωματικὸς μὲ λευκὰ γάντια, ἔδινε τὸ χερί καὶ τοὺς βοηθοῦσε ν' ἀνεβοῦν.

Ἐπάνω τοὺς περιμένε ὁ κυβερνήτης μὲ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἀπαραίτητο διερμηνέα...

Ἀφοῦ τοὺς καλοσῶριζε μπαίναν

μαζὺ ἴσια στὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ Φλώρα μὲ τὸν πατέρα της ἦλθαν μὲ τὴν τελευταία στράτα τῆς βενζινακάτου, συντροφιά μὲ τὸ ζεῦγος Δημάρχου.

Τὸ καρρὲ στὸ ἀναμεταξύ εἶχε γεμίσει κόσμος. Ἡ Φλώρα, ἀφοῦ χαιρέτησε τὸν κυβερνήτη καὶ τοὺς ἄλλους, μπήκε μὲ τὴν κυρία δημάρχου μαζί σ' ἓνα μικρὸ καμαράκι ποὺ χρησίμευε γιὰ τουαλέττα τῶν κυριῶν...

Ἐκεῖ ἔβγαλαν τὰ παλτά τους καὶ καλωπίστηκαν λίγο...

Ἡ κυρία δημάρχου, μιὰ σεβαστὴ ἀρχόντισσα μὲ λευκὰ μαλλιά, βλέποντας τὴ Φλώρα μπροστὰ στὸ μικρὸ καθρέπτη τῆς εἶπε:

—Μὴν κυτάζεσαι, Φλώρα μου. Εἶσαι τόσο πολὺ ὡμορφη... Ἀπόψε μάλιστα εἶσαι μούρλια... Καὶ πῶς σοὶ πάει τὸ κόκκινο.

Ἀλήθεια, ἡ Φλώρα, φοροῦσε αὐτὸ τὸ βράδυ ἓνα κόκκινο φόρεμα ἀπὸ βελούρ σιφὸν μὲ μιὰ λεπτὴ μαύρη ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἡ ὁποία τελείωνε πίσω στὴ μέση σ' ἓνα μεγάλο φιόγκο...

Ἐνα διάδημα στολισμένο μὲ ἀληθινὰ διαμάντια κρατοῦσε τὸ χτένισμα τῶν μαύρων μαλλιῶν της. Στὰ γυμνὰ μπράτσα της βραχιόλια βαρύτιμα, παλαιὰ καὶ στὸ λαιμὸ της τὸ ἴδιο κοραλένιο κολλιὲ ποὺ φοροῦσε καὶ στὸν ἄλλο χορὸ.

Μαζὶ μὲ τὴ κυρία δημάρχου προχώρησαν πρὸς τοὺς ἄλλους. Σ' ὅλους φάνηκε ὠραιότερη. Οἱ Γερμανοὶ δὲν κύταζαν καμμιάν ἄλλη. Ἡ Φλώρα ρίχνοντας μιὰ ματιὰ τριγύρω δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν "Ενριχ Φὸν Σπίς. Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνου τοῦ χοροῦ—περίεργο πρᾶγμα—σκεφτόνταν πολὺ τὸν ξανθὸ ἀνθυποπλοίαρχο...

Καὶ τώρα ποὺ δὲν τὸν ἐβλεπε ἔνοιωθε μιὰ λυγρὴ θελανιὰ καὶ μὴ δμολόγησε στὸν ἑαυτὸς της, πῶς, ὁ "Ενριχ εἶχε πάρει στὴν καρδιά της κάποια θέση.

Ὁ χορὸς ἄρχισε... Ἡ μουσικὴ

τοῦ πλοίου, χωρίς νά φτάνη βέβαια τῇ φιλαρμονικῇ τοῦ Ἀργοστολίου, ἔπαιζε καλά.

Ἡ Φλώρα χόρευε διαρκῶς γιατί οἱ ντάμες ἦσαν λίγες κι' οἱ καβαλιέροι πολλοί.

Τῆς ἔκαμναν κοπλιμέντα γιά τὴν ὠμορφιά της ὅλοι... Οἱ Γερμανοὶ μάλιστα, μιά ποῦ ἔξερε τὴ γλῶσσα τους, δὲν ἄφιναν ἔκφραση θαυμασμοῦ νά μὴν τῆς ποῦν...

Ὅσο χόρευε τόσο καὶ ἡ λύπη της δυνάμωνε...

Μὰ ποῦ ἦταν λοιπὸν ὁ Ἕνριχ;

Σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νά ρωτήσῃ ἓναν ἄλλον ἀξιωματικό, μὰ κατάλαβε πῶς θὰ παραξεγιόταν. Γι' αὐτὸ ἄφησε... καὶ κάποια στιγμή ποῦ ἄρχιζε ἓνας χορός, προτοῦ τὴν σηκώσει κανένας, ρίχνοντας στοὺς ὤμους της τὴ μικρὴ της κάπ, γλύστρησε ἔξω στὸ κατάστρωμα...

Προχώρησε πρὸς τὴν πρύμνη... Δὲν εἶδε παρὰ ἓνα ναύτη νά φυλάη βάρδια. Γύρισε καὶ πῆγε στὴν πλώρη. Τὸ ἴδιο.

Ἀνέβηκε πρὸς τὴ γέφυρα...

Ἐπὶ τέλους ἐκεῖ εἶδε τὸν Ἕνριχ νά κάθεται, ἔχοντας στηριγμένα τὰ χέρια στὸ κιγκλίδωμα καὶ νά κυτᾶζῃ τὰ ἠλεκτρικὰ τόξα τῆς προκύμαίας... Γιὰ κακὴ του τύχη, ἀπόψε ἦταν «ἀξιωματικός τῆς ὑπηρεσίας». Τοῦ κάκου παρακάλεσε δύο συναδέλφους του νά τὸν ἀντικαταστήσουν. Ὡς καὶ ὁ Κάρλ ὁ πιὸ φίλος του ἀρνήθηκε πειράζοντάς τον μάλιστα.

— "Α! ὅλα κι' ὅλα Ἕνριχ... Ἀπόψε θὰ φλερτάρω ἐγὼ τὴν ὠραία μελαχροινὴ σου...

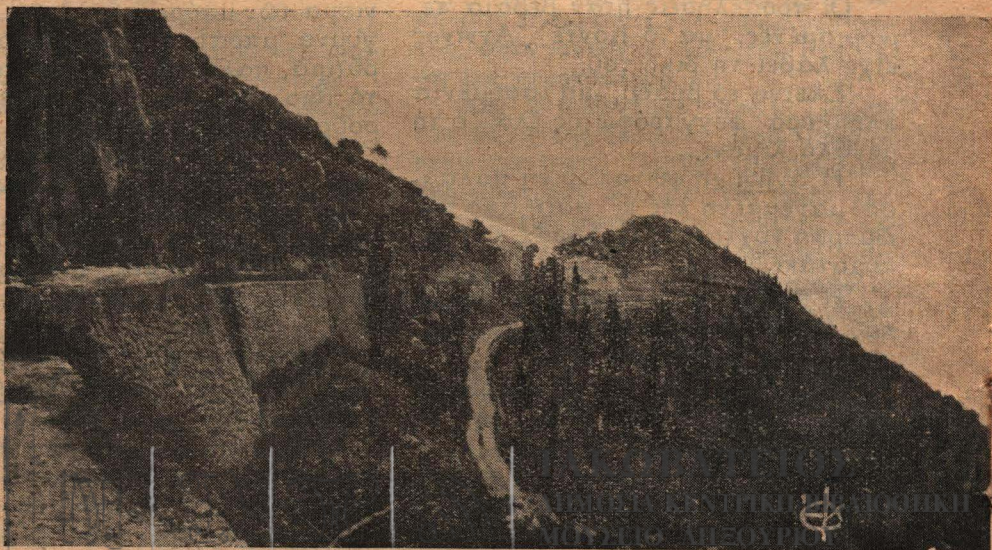
Ἡ Φλώρα πλησίασε ἀθόρυβα χωρίς νά τὴν καταλάβῃ.

— "Ὡστε κύριε Φὸν Σπὶς, μᾶς κάνετε ἀντικάμαρα ἀπόψε, τοῦ ψιθύρισε.

Ἐκεῖνος ἀκούγοντας τὴ μελωδικὴ φωνή της γύρισε ἀπότομα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του ὀρθός, στάθηκε προσοχὴ καὶ φέρνοντάς τὸ χέρι στὸ πηλίκιο τῆς ἀπάντησε.

— "ὦ! τί εὐτυχία... σεῖς... Ἀ, ἐ-

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο - Ἴόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον.

Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Moderato

Πρώτη φορά π' αγάπησα· κι' αὐτὴ τὸ
[ἴδιο, πρώτη
καὶ μὲς τῇ πρώτῃ ἐποχῇ
ποῦ γλυκοκαίγεται ἡ ψυχὴ
ἀφ' τῇ φωτιᾷ νοῦ τῇ γεννοῦν ὁ ἔρωτας
[κι' ἡ νηότης,
περνούσαμε βασιλικά.
Τὰ δαντεβοῦ μας τακτικά,
τοτὲ δὲν ἐμαλώναμε γιὰ πράγματα
[σπουδαῖα
κι' οὔτε ποτὲ μᾶς τάραξε ζηλότυπος

γὼ εἶμαι ἄτυχος δεσποινίς. Ἀπόψε
ποῦ θὰ ἔβλεπα, τὰ ὠραῖα σας μά-
τια καὶ θὰ δοκίμαζα τὴν ὑπέρτερη
εὐχαρίστηση νὰ χορέψω μαζί σας,
ἀπόψε ἔτυχε νᾶμαι ἀξιωματικὸς τῆς
ὕπηρεσίας. Εὐτυχῶς ποῦ ἤλθατε σεῖς
ἐδῶ πάνω.

—Ναὶ ἤλθα νὰ σᾶς δῶ κύριε
Ἕνριχ.

—Ἕνριχ; μὲ φωνάξατε ἀπλῶς
Ἕνριχ; Μὰ τότε...

Τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια μ' ἓνα πα-
ράφορο ἐνθουσιασμό καὶ τῆς τὰ φί-
λησε. Ἐκείνη τὸν ἄφησε, νοιώθον-
τας ἓνα εὐχάριστο ρίγος στὴ λευκὴ
τῆς ἐπιδερμίδα.

—Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν νὰ σᾶς
λέω κι' ἐγὼ Φλώρα... Ἀπόψε μόνο...
Αὔριο, ἀλοιμόνο τό, καράβι μας
φεύγει... Σταθῆτε ἐδῶ κοντὰ κι' ἄ-
φήστε με νὰ μεθύσω στὴ φλόγα τῶν
ματιῶν σας. Πῶς μὲ κυτᾶτε τόσο
γλυκά. Σὰν ἑσᾶς καμμιὰ γυναῖκα
δὲν μίλησε σὴν ψυχὴ μου... Μὰ τι
ῶμορφη ποῦ εἶσθε ἔτσι δάκουμπι-
σμένη στὴ γέφυρα... καὶ τὰ μαῦρα
μαλλιά σας λούζονται στὶς ἀχτίδες
τοῦ φεγγαριοῦ...

(Ἔπεται συνέχεια)

[ιδέα.

Σ' ἓναν κρυφὸ παράδεισο οἱ δύο μας
[κρυμμένοι,
τὶ ἔμορφα πώζούσαμε ... ἀπομεμακρυ-
[σμένοι!

Ἀγάπη τέτοια σὴν καρδιά, στιγμὲς
[μονάχα μένει!

Adagio

Τὸ προᾶμμα ἔμενε κρυφὸ κι' ἐπήγενε
[ὥραῖα.
ἀλλ' ὅταν μ' ἄλλες φίλες ἡ φίλη μας
[παρεῖα,

ἐπήγενε στὴ μουσικὴ
καὶ στοὺς χοροὺς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ζημώθηκε σὴν πονηριὰ καὶ βόλτα μου
[τὸ φέρνει
πῶς ὅταν ἓνας ἀγαπᾷ καὶ δὲν γελᾷ...
[τὴν πέρνει!

Μ' ἐκεῖνο τῆς τὸ π ἄ ρ σ ι μ ο ἐπάρθηκε
[ἡ μιλιὰ μου.

μοφάνηκε γι' ἀληθινό,
πῶς ἔφευγ' ἀφ' τὸν οὐρανὸ
κι' ἐπήγενα γυρεύοντας στὸν κόσμον τὸ
[μπελιά μου!

Ἀλλὰ κι' ὁ πόνος τῆς καρδιάς ἀγιά-
[τρευτος ἀκόμη.

Andante

Μιλήθηκ' ὁ ποσεινητής, μιλήθηκε κι'
[ἡ μάννα
τῆς συμφροῦς μου· δηλαδὴ ἐσήμεν' ἡ
[καμπάνα

Τὴ νύφη τὴ κατάλευκη, τὴν ἀνθοστο-

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“Οροι συνδρομῶν

Ἑ τ η σ ί α

Ἑσωτερικοῦ	Δρχ.	80
Ἑξωτερικοῦ	Σελ.	10
Ἀμερικῆς	Δολ.	2

Ἑ ξ ά μ η ν ο ς

Ἑσωτερικοῦ	Δρχ.	50
Ἑξωτερικοῦ	Σελ.	7
Ἀμερικῆς	Δολ.	1.50

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαι-
τέρᾳ συμφωνία.

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν
διεύθυνσιν : ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ

Βιβλιοπωλεῖον **Α. Καραβία**

Ἀκαδημίας 50—Ἀθῆναι

[λισμένη

μ' ὅλο ζωῆς μοσχοβολιά,

—λὲς κι' ἦτανε πορτοκαλιά

ἀπὸ τὸ ἴδιο τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι ποτισμένη
μὲ θαυμασμό τὴν κύτταζα· κι' ἀπὰς τὸ
[θαυμασμό μου.

μωπέαασε τὴν ἄλυσσο σὰ μέγλο στὸ λαι-
[μό μου !

Καὶ τὸν καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ εἶδα νὰ
[συνεπάρη,

ὅλα τὰ μάγα ὄνειρα πῶβκεπα.....παλ-
[ληκάρη !

Ἀρχισαν γλυκὲς ψεύτικες, δεμένες μὲ
[φαρμάκια

ἢ πρῶτες παρατηρήσεις· τὰ πρῶτα πει-
[σματάκια

κι' ὅσο καὶ νὰ μὲ χαιδεύε τ' ἀφράτο
[τῆς χερσὶ

πάντα—δὲν ξέρω τὸ γιὰτί—μ' ἔτρωγε
[τὸ σαράκι !

Menuetto

Συνέβη νᾶμαστε κι' οἱ δυὸ μὲ κόσμον
[γνωρισμένοι

κι' ἀνοίξαμε τὸ σπῆτι μας ἐλεύθερα νὰ
[μπαίνη

κάθε φουστάνι τοῦ συρμοῦ κι' ἐπίσημη
[βελάδα.

Ἐχόρευ' ἡ γυναῖκα μου κι' ἔπιαν' ἐμὲ
[ζαλάδα !

Ζηλότυπος δὲν ἤμουν ποτὲ καὶ ὅμως...
[ὅμως,

ἔμπαινα μὲς τὸ σπῆτι μου ὡς εἶδος ἀ-
[στυνόμος !

Τ' αὐτῆς μου δεκατέσσερα· τὰ μάτια
[μου δεκάξη

ὁποῦ καὶ ψύλλος δηλαδὴ ἂν ἤθελε πε-
[τάξη

βεβαίως θὰ τὸν ἔβλεπα ! Μὰ κι' ἡ ἰδέα
[τάλι

πῶς ἡ γυναῖκα κρύβεται μὲ πονηριὰ
[μεγάλη,

χειρότερα μ' ἐτρέλαινε· κι' ἡσύχαζα
[μονάχα,

ὅταν τὰ μύρια κάλλη τῆς στὴν ἀγκα-
[λιά μου τάχα !

Trio

Ὁ ἔρως, πρῶν ἄσπασμὸς ἀγγέλων
[πρὸς τὰ ἄστρα,

εἶναι γὰ μένα σήμερα, μαμὴ, φασκιές,
[βυζάστρα,

εἶναι ἀκόμα δυστυχῶς καὶ κάτω παρα-
[πάνω,

εἶν' ὁ γιὰτὸς ποὺ ἐρχεται τοῦ προ-
[δημοσίου κέντρου βιβλοθηκῆς !

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὴν ξέρω τὴ γυναῖκα μου !...Μὰ δί-
[χωρ νὰ τὸ θέλω

προσέχω μήπως καὶ βρεθῇ...στενὸ μου

Ο κόσμος ἐπιμπάντεψε [τὸ καπέλο!
 καὶ πρὶν ἀκόμα παντρευτῆς, [τὰ χρόνια
 [μὲ διγγόνια!

Allegro

—Γιατὶ νὰ πᾶς στὰ μαγαζιά χωρὶς νὰ

[μὲ ρωτήσεις

—Κι' ἐσὺ γιατί τὴν χαιρετᾶς ὅταν τὴν

[ἀπαντήσεις;

—Σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο δὲν θέλω νὰ

[προβαίνης.

—Μ' αὐτὲς τὶς δοῦλες δηλαδή, τί θάρ-

[ρος πὺν λαβένης!

—Μοῦ φαίνεται πὼς γλήγορα θά.....μ'

[ἐννοεῖς....τὸ λέω!

—Καὶ δὲν τὸ λές! Ἐσκιάζηκα! Ἐγὼ

[γι' αὐτὰ δὲν κλαίω!

Αὐτὸς εἶν' ὁ διάλογος ποῦ μάννα καὶ

[πατέρας,

τὸν ἐπαναλαμβάνομεν τετράκις τῆς ἡ-

Κι' ἀπάνου στοῦ συζυγικοῦ κανγαῖ μας

[μέρας.

νάσου κι' ὁ βῆχας τοῦ παιδιοῦ σὰν ἀ-

[χοπανιμέντο

Finale

Σὲ καμαροῦλα σκοτεινὴ, κατακουρνι-

[χτισμένη,

σὲ μὰ πολτρώνα παλαιὰ κουτσή, ξεθω-

[ριασμένη,

ἐξαπλωμένος βρόσκομαι ποῦμε συνάχω-

[μένος,

πιγμένος ἀφ' τῆ φαμελιά καὶ κατα-

[χρεωμένος.

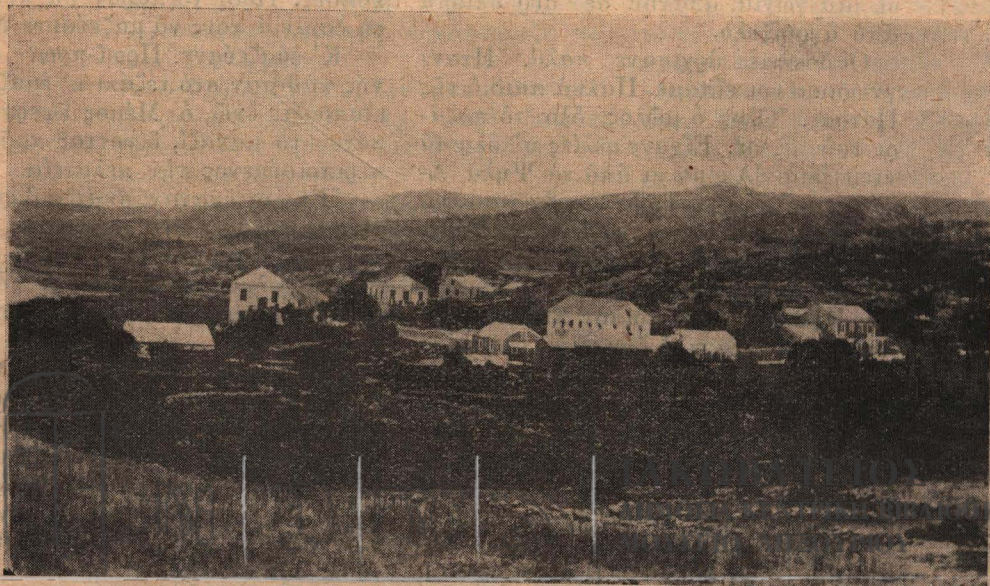
Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα τ' ἤθελα νὰ

[τοῦ κάμω;

αὐτοῦ τοῦ παληομασκαρᾶ πῶφεύρηκε

[τὸ γάμο.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο - Ἰόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον

ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Οἱ δύο συνεταῖροι

ΘΕΜΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ὁ Γιάννης ὁ Καλόγνωμος καὶ ὁ Μέμος ὁ Σαβόρος βέροι κ' οἱ δυὸ Κεφαλωνίτες ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν συνεταιρικῶς μπακάλικο στὴν Πάτρα. Εἶχανε κάμποσα παραδάκια, ἦτανε κ' οἱ δυὸ δουλευτάδες καὶ γνωρισμένοι στὴν πιάτσα—οἱ δουλειὲς θὰ πήγαιναν καλὰ. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν βάζουν μπροστὰ τὸ μπακάλικο. Ἐνα μπακαλικάκι μοντέρο ποὺ ἔμοιαζε σὰν φαρμακεῖο, μὲ τὰ τζαμωτά του ράφια, μὲ τὶς βιτρίνες του, μὲ τὶς μύστρες τους, μὲ τὰ κουτιά του, μὲ τὰ γυαλικά του, γεμᾶτο ἅπ' ὅλα τὰ εἶδη τῆς μπακαλικῆς, τυριά, κροσιά, λάδια, μυζήθρες τῆς Κεφαλληνίας, λουκάνικα τῆς Θεσσαλίας, ἀποικιακὰ διάφορα κ' ἓνα θεώρατο βαρέλι ξείδι ποὺ στερεώθηκε μεγαλοπρεπῶς σὲ μιὰ γωνιά ἀπάνου σὲ δυὸ σκαριὰ ἀπὸ ἀγριόξυλο.

Οἱ δουλειὲς ἀρχίσανε καλὰ. Ἦτανε γνωρισμένοι εἶπαμε. Παλῆὰ παιδιὰ τῆς Πάτρας. Ὁλος ὁ μῶλος, ὅλο τὸ παζάρι τοὺς ἤξερε. Εἶχανε φίλιες σ' ὅλα τὰ ντερσέκια. Ἀκόμα κὶ ἀπὸ τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια κὶ ἀπὸ τὸ Τάσι κατεβαίναμε γιὰ νὰ φωνίσουμε στὸ μαγοζί τους. Εἶχανε πρᾶμμα καλὸ, διαλεχτό. Μὰ ἦτανε κὶ οἱ ἴδιοι μερακλήδες καὶ γλυκοαῖματοι. Ἡ δουλειὰ τὸ λοιπὸν πήγαινε πρῶμα. Ντάγκι ντάγκι ἡ ζυγαριὰ ὅλη μέρα κελαῖδουσε ζυγίζοντας τοὺς μπακαλάους καὶ τὰ μανεστρικά, τράκα-τράκα ἀντιφωνοῦσε τὸ τεζάκι ἀπὸ τὴν ἄλλη πλάντα καθὼς δεχόντανε τὸν παρὰ τῆς πελατείας, χαοτί, γαζέτα κὶ ἀσημόφραγκα—ὕπρηξε ἀκόμη ἀσημί.

Παιδιὰ στὴ δουλειὰ στὴ δουλειὰ δὲν εἶχανε. Τὶ τὰ θέλανε; Γιὰ ντροβάλο; Ἀς ἔλειπαν! Καλύτερα παιδιὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους δὲν θέλανε.

—Γιάννη δουλειὰ κὶ Ἅγιος ὁ Θεός!

—Σύμφωνοι, Μέμο! Θὰ δουλέψουμε Ἡ πρέφα κὶ ὁ ναργιλὲς κόβεται. Κρασί δὲν ἔχει παρὰ τὸ βραδάκι. Δουλειὰ!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς κοπιάζανε. Ὅλη μέρα μέσα σ' ἓνα μπακάλικο νὰ σηκώ-νῃς σακκιά, νὰ κυλᾷς τὰ βαρέλια μὲ τὸ τυρὶ νὰ μὴν ἀνάψουνε, νὰ σιάχνης τὰ ράφια, νὰ ζυγίξης, νὰ διπλώπῃς, νὰ πηγαίνης νᾶρχεσαι δὲν εἶναι παίξε-γέλα. Μὰ δὲν ἐπίραζε. Μπροστὰ στὸ κέρδος δὲ λογαριαζόντανε ὁ κόπος. Νέοι ἦτανε, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, θὰ δουλεύανε. Ἐπειτα στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ποὺ θάκαναν «παλάντζο» καὶ θὰ βλέπανε τὸ κέρδος ὁλοφάνερο, θὰ τὸ οἰχωνε μιὰ βραδυὰ ἔξω, θὰ κάνανε ἓνα γλέντι τρικουβερτο, θὰ ξεχνούσανε τοὺς κόπους. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ κυττάζανε τὴ δουλειὰ τους νὰ μαζεύουνε δεκάρες.

Κ' ἐμάζευναν. Πρωῖ-πρωῖ ὁ Γιάννης καθόταν στὸ τεζάκι κ' ἐμάζευνε τὴν εἴσπραξι, ἐνῶ ὁ Μέμος ἔφερνε ἄνου κάτω τὸ μαγαζί, δίνοντας πρᾶμμα καὶ περικοπιούμενος τὴν πελατεία.

Ἐλεῖτα ἔκαναν σκάτζα βάρδια. Ὁ Μέμος πήγαινε στὸ τεζάκι κὶ ὁ Γιάννης στὴ ζυγαριὰ. Ἐτσι καὶ τὸ πρᾶμμα καὶ τὸ χοῦμα ἐπερνοῦσε κὶ ἀπὸ τῶν δυοῶν τὸ χέρι κὶ ἐχορταίνανε κὶ οἱ δύο.

Ἐνα πρωῖ ἐκεῖ ποὺ ὁ Γιάννης καθόντανε στὸ στέκι του κὶ ἐπαίξε στὴν παλάμη τ' ἀσημόφραγκα πρὶν νὰ τὰ ρίξῃ μέσα στὸ τεζάκι, τοῦ ἐκατέβηκε μιὰ σκέψη. Ἀν δὲν τᾶρχινε ὅλα μέσα μέσα, ἀν ἐχορτοῦσε καὶ κάνένα ἔτσι γιὰ γοῦτο;... Σκέψις ὅχι ἀόχημη. Πρότασις ἔρχετο ἀποστοικῆ, ποῦ τοῦ τὴν ἔκανε ὁ «καλύτερος του φίλος» ὅπως συνήθιζε νὰ λέῃ τὸν ἑαυτὸν του.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! ἐφώναξε κι ἔστειλε στοῦ διάολο τὴν ἔνοχη σκέψι πετώντας βιαστικὰ μέσ' στοῦ τεζάκι τὸ χρῆμα καὶ μακραίνοντας.

— Φτοῦ διάολε! Οὔστ!

Ἡ σκέψις ὅμως δὲν ἔφευγε. Τριγύριζε κοντά του, μ' ἐπιμονὴ μυίγας κι' ὅλο ζύγωνε.

— Βρὲ κουτέ, τοῦ ψιθύριζε. Ὁ μάγερας παίρνει πάντα τὸ μεζέ του. Κι' ἐσὺ αὐτὴν τὴν ὥρα εἶσαι μάγερας. Μὴν τὰ ρίξης ὅλα μέσ' στὴν κατσαρόλα. Κράτα κι' ἓνα μεζέ γιὰ τὴ χόβολη.

— Αἱ στοῦ διάολο! ἀπαντοῦσε ὁ Γιάννης.

Σὲ λίγο ὅμως, στὴ νέα εἴσπραξι πάλι μπρὸς ὀπίσω ἡ φωνή.

— Ἐ, κι' αὐτὰ θὰ τὰ ρίξης ὅλα; Δεοῦτελο! Βρέ, ἀπὸ κάθε φράγκο ποῦ πέφτει μέσα στοῦ τεζάκι ἔχεις τὸ μισό. Μὰ κάθε φράγκο ποῦ θὰ κρατήσης στὴν πάντα θὰ τὸ ἔχης ὀλάκερο.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιάννης ὑπέκλυσε.

— Καλά, διάολε! εἶπε ἐπιμένεις παναπῇ νὰ σκαριάρω κᾶπου-κᾶπου καὶ κανένα φράγκο. Θὰ σκαρτάρω! Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι; Ὅχι χονδροδουλειές. Ἀπάνου φράγκο δὲν ἔχει.

Ἡ φωνὴ γέλασε πονηρὰ κ' ἔφυγε κι' ὁ Γιάννης ἄρχισε τὴν φάμπρικα. Στὴν κάθε πούληση ἐσκαρτάρειζε κι' ἀπὸ ἓνα φράγκο.

— Φράγκα εἶναι δὲν ἀποφαίνονται, παρηγοριόντανε: Ἀχ, μωρὲ διάολε, ἤθελες δὲν ἤθελες μὲ ἀναγκάζεις νὰ κάμω ἀποθεματικό.

Τώρα ὅμως νέο ζήτημα ξεφύτρωνε. Ποῦ θὰ ἔβαζεν ὅλα αὐτὰ τὰ ψιλά;

— Ἐδῶ χρειάζοταν μιὰ κρυψῶνα, ἐσκέφθηκε. Κι' ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή τὸ μάτι ἔπεσε στοῦ βαρέλι μὲ τὸ ξείδι

— Ἀ! ἔκαμε. Οὔτε καλύτερα! Ἐδῶ μέσα! Μέσα στοῦ ξείδι, μέσα στὴν ἀντισηψία. Οὔτε ὁ διάολος δὲν θὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του πῶς ἔγινε τὸ βαρέλι ταμειο καὶ πῶς μέσ' τὸ ξείδι πλέουνε ἀσημένια φράγκα. Οὔτε... κολυμπάδες νάτανε!

Γέλασε κι' ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀστεῖα του κι' ἔπειτα πῆρε τὸ «ἀποθεματικό»

ἄνοιξε τὴν τάπα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τ' ἀμόλυσε μέσ' τὸ ξείδι.

— Βαπτισμένο, μυρωμένο...

Αὐτὸ τὸ βαπτίσι γιγότανε κάθε πρωὶ ταχτικὰ κι' ὁ Μέμος ποῦ νὰ πάρῃ χαμπάρι. Αὐτὸς δὲν ἐκύταε παρὰ τὴ ζυγαριὰ ποῦ τὴν ἄφινε διαρκῶς νὰ «κλαίῃ» εἰς βάρος τῶν μουστερηδῶν.

Μ' ἄλλα λόγια κύταζε πῶς νὰ κλέψῃ μερικὰ δράμια στοῦ ζῦγι καὶ τὸ κατὰφερνε εὐκόλα ἰδίως στοῦ ρῦζι, στὰ μανεστρικά καὶ στοὺν καφέ, κινώντας τὴ σέσουλα σὰν ταχυδακτυλουργὸς καὶ κόβοντας τὸ τραμπάλισμα τῆς ζυγαριᾶς ὁπλάνου στοῦ κλάμμα.

Κι' ἔπειτα εἶχε κι' ἄλλες δουλειές. Εἶχε τὰ δεφτέρια, τὰ κατὰστιχα, τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ γραμματικὸς τοῦ μαγαζιοῦ σὰν πιὸ γραμματισμένος. Μόλις ἔκοβε ἡ δουλειὰ, μόλις σταματοῦσε ἡ πούλησι ἔβγαζε τὰ δεφτέρια καὶ λογάριαζε.

— Πῶς πᾶμε; τὸν ἐρωτοῦσε ὁ Γιάννης.

— Καλά! Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀνεβαίνει ἡ εἴσπραξι.

— Μπράβο!

Ὅμως δὲν ἦταν ἀπολύτως εὐχαριστημένος. Κᾶτι τοῦ ἔλειπε, κᾶτι τὸν ἐστένευε Σκέφτηκε, σκέφτηκε καὶ εἰς τὸ τέλος τῶρρε! Ἀργοῦσε ὁ ἰσολογισμός, αὐτὸ ἦτανε διάολε! Ἀργοῦσε τὸ ξεκαθάρισμα, τὸ ξεχώρισμα τοῦ κέρδους. Καλὲς ἦτανε οἱ εἰσπράξεις μὰ τὸ κέρδος δὲν ἐφαινότανε. Κι' ἔτσι ἡ δουλειὰ τραβοῦσε στὰ τυφλά! Αὐτὸ τὸν ἐπείραζε.

— Θέλω φῶς! ψιθύριζε, παίζοντας ἓνα ἀσημένιο δίφραγκο ὀλοκαίνουργο στὰ χερία του, ποῦ τὸ εἶχε πιάσει ἐκείνη τὴ στιγμή. Θέλω φῶς!

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀχτίνα ἐπέφευγε ἀπάνου στοῦ καινούργιο νόμισμα καὶ τῶκανε νὰ λάμψῃ. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὴ λάμψι αὐτὴ ἔλαμψε καὶ μέσα μιὰ ἰδέα τὸ κεφάλι του.

Βρὲ νὰ στάσῃ, ἔκαμε. Ἐτσι κ' ἔτσι κέρδος δὲν βλέπω. Δὲν κρατάω αὐτὸ τὸ δίφραγκο προκαταβολικῶς; Εἶναι καὶ καινούργιο καὶ θὰ μοῦ δώσουν κι' ἄλλα καινούργια... Ἐ, πάντα

παίρνει κανείς ένα μεζέ πρὶν φάη. Καὶ τὸ φαί ἄργεῖ, περιμένε τέλος μηνός. Κ' ἔπειτα ποῦ ξέρεις τί θὰ βγάλη τὸ παλάντζο; Μπορεῖ νὰ βγάλη ζημιὰ. Ρωτᾷς, γυρεύεις; Ἐμπόριο εἶναι ἐδῶ! Μπορεῖ νὰ τύχη καὶ καμιά ζημιὰ ἀναπάντεχη. Βρὲ κάνε τὴ δουλειά σου Μέμο. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει σοῦλα νὰ βασιτιάη μιὰ πισινή.

Ἐσιώπησε κ' ἐρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του.

—Μιλᾷς τὸν βαγγέλιο, τοῦπε ἐκεῖνος.

—Ἀμὴν τὸ λοιπόν! Αὐτὸ τὸ δίφραγκο δὲν θὰ πέση μέσ' στὸ τεζάκι! Τὸ κρατάω!

Τὸ ἄπλωσε μέσ' τὴν παλάμη του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάτσε ἐδῶ νὰ λαμπυρίζης... Ἐκεῖ μέσα εἶναι σκοτεινά...

Μιά στιγμή τοῦρθε νὰ βουτήξῃ μέσα στὸ τεζάκι νὰ βγάλη κι' ἄλλα δίφραγκα νὰ λαμπυρίσουνε. Μὰ κρατήθηκε. Ἄ, ὅχι ὡς ἐκεῖ.

—Καλύτερα φράγκο, φράγκο σκέφτηκε καὶ ποῦ καὶ ποῦ δίφραγκο... Φασοῦλι, τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ ρίχνῃ φράγκα στὶς τσέπες του καὶ τὰ παπούτσια του.

—Κουτσαίνεις.....τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γιάννης;

Ἐκεῖνος δαγκώθηκε.

—Ἀσχημὴ δουλειά! σκέφτηκε θὰ μὲ πιάσῃ!

Ἄλλῃ μιὰ μέρα ἔκρουσε ἓνα φράγκο στὸ στόμα του κι' ἐπῆγε νὰ πνιγῇ...

—Δὲν εἶναι δουλειά! σκέφτηκε. Πρέπει ναῦρω ἓνα μέρος νὰ τὰ καταχωριάζω μὲ τρόπο.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ μαγαζὶ ναῦρη τὸ μέρος νὰ τὰ κατάλληλο.

Θ' ἀνοίξω μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο, νὰ τὰ χῶνῳ μέσα.... Ὅχι! Ὅχι! μὲ πιάσῃ! Ὅχι! τὰ χῶνῳ μέσ' τὸ ρῦζι! Ὅχι! θὰ τὰ πουλήσῃ μαζί μὲ τὸ ρῦζι! Στῆσον! Τὸ βοήκα! Ὅχι! τὰ φουντάρω μέσα στὸ βαρέλι μὲ τὸ ξεῖδι! Λαμποά! Ἔτσι κι' ἔτσι δὲν πουλιέται. Θὰ μείνῃ γιὰ τὴ μερασιά. Καὶ τότες τὸ παίρνῳ ἐγὼ

στὸ μερτικό μου. Πληρώνῳ ξῦδι κι' ἀγοράζῳ ἀσῆμι.

—Μιλᾷς τὸ βαγγέλιο τοῦ ξανάπε ὁ ἑαυτοῦς του.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε τὸ βαρέλι νὰ δέχεται χοήματα ἀπὸ δυνὸ μεριές. Ἦτανε ὁ κοινὸς κουμπάρῳ καὶ τῶν δύο συνεταίρων.

Ἦρτε τέλος κ' ἡ μέρα ἐκείνη νὰ κάμουν ἰσολογισμό. Ὁ μῆνας εἶχε τριάντα. Ἀπὸ βραδὺς τὰ πράγματα ζυγιστήκανε καὶ τὸ πρῶτ' ἀνοιχτήκανε τὰ δεφτέρια. Ὁ Μέμος χόθηκε ὡς τ' αὐτιά στὸς λογαριασμούς. Τὰ κοντύλια μπήκανε στὴ γραμμή. Τόσα κεφάλαια, τόση ἀγορά, τόση πούληση, τόσα ἔξοδα τόσα στὸ ταμεῖο.

Κέρδος ὅμως.....μηδέν!

Ὁ Γιάννης ἀνοίξε τὰ μάτια του διὰ πλατα.

—Βρὲ ποῦν' τὸ κέρδος Μέμο; Ἐμεῖς εἴχαμε τόσο νταραβέρι, πουλήσαμε τόσο πρᾶμμα, ζημιές δὲν εἴχαμε, οὔτε κρασί μᾶς ξύνησε, οὔτε τυρὶ μᾶς ἄναψε, οὔτε ποντικὸς μᾶς ἐπείραξε. Μὲ κέρδος πουλούσαμε πάντα, ποῦν' τὸ κέρδος;

—Σπάω τὸ τσερβέλο μου! ἀπαντοῦσε ὁ Μέμος.

—Βρὲ γιὰ ξανακάμε τὸ λογαριασμό;

Ὁ λογαριασμὸς ξανάγινε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὰ κέρδος δὲν ἐβγήκε. Ὅλα εἶτανε ἴσια βάρα ἴσια νερά.

Οἱ συνεταίροι ἔγιναν ἄνου κάτου. Αὐτὸ δὲν ἦτανε δουλειά. Τζάμπα λοιπὸν ἐδουλεύανε ἓνα μῆνα τώρα. Τζάμπα λογαριάζανε νὰ κάμουνε τὸ γλέντι;

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ συνεταίρε, εἶπεν ὁ Γιάννης. Ἦ στραβὸς εἶν' ὁ γυαλὸς ἢ στραβὰ ἀρμενίζουμε. Μιὰ φορὰ ἐγὼ πᾶω ἀμόντη! Ἀπὸ δουλειὰ ποῦ δὲν δίνει διάφορο, δέκα φορὲς καλύτερο τὸ καθησιό!

—Ἐγὼς δίκην Γιάννη μου, συμφώνησε ὁ Μέμος. Πρέπει νὰ κλείσουμε.

—Ἀνάτῃ τὸν λοιπὸν κἄς πουλήσουμε

Ἄρχισαν νὰ πουλᾷ ὁ ἑκάς ὁ ἄλλος. Ἐμοίρασαν τὰ μετρητὰ κι' ἔπειτα φθάσανε στὸ πρᾶμμα.

—Τόσο ρῦζι, τόσος μπακαλᾶος, τό-

Τὰ δικά μας

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

«'Εληά», «Τελώνιον», «Κεφαλληνιακὸς Κήρυξ», «Παρατηρητής».

—Σ' ὅλες τίς ἐφημερίδες ἐδημοσιεύθησαν περιγραφές τῆς ἀφίξεως τῶν Μεσολογγιτῶν εἰς τὸ Ἀργυροτόλι καὶ τὸ Ληξούρι. Δεξιώσεις, γεύματα, ἑορταί, παραστάσεις, ἀθλητικαὶ ἐπιδείξεις.

—“Ὅλες οἱ ἐφημερίδες μὲ πανηγυρικές ἐκδόσεις καὶ μὲ εἰδικὴ ἱστορικὴ καὶ λογοτεχνικὴ ὕλη, ἐόρτασαν τὰ 70 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἑνωσὴ τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Σὲ ἄλλη στήλη δημοσιεύουμε ἀνταπόκριση γιὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμὸ τῆς ἐπετείου στοῦ Ἀργυροτόλι.

—Στὸ χωριὸ Διγαλέτο κάποιος νεαρὸς βλαστὸς, Δήμος Σπαθῆς ἐτῶν 20, ἐσκότωσε τὸ συγχωριανό του Τιμ. Κοκότην διὰ λόγους ἐκδικήσεως ἀφοῦ τὸν ἐπληξε 19 φορές μὲ μαχαίρι!..... Τέτοια ἀπάνθρωπος βαρβαρότης εἶναι πολὺ σπανία.

—“Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κυρίας του ἐπεσκέφθη τὴν Κεφαλληνίαν καὶ παρέμεινε ὀλίγας ἡμέρας εἰς Ληξούριον,

—Μὲ εὐχαρίστηση διαβάζει κανεὶς στίς ἐφημερίδες μερικὰ ὠμορφα λογοτεχνικά κομμάτια καὶ ἰδίως τραγούδια. Στούς ἐδῶ λογοτεχνικοὺς κύκλους ἰδιαιτέραν ἐντύπωση κάνουν τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύονται στοῦ «Τελώνιο» μὲ τὸ ψευδώνυμο «Γράκχος».

σο τυρί, τόσο τοῦτο, τόσο ἐκεῖνο. Τὸ ὅλον τόσο. Διὰ δύο τόσο!

Καθένας ἐπῆρε τὸ μερτικό του. Τέλος φθάσανε καὶ τὸ βαρέλι μὲ τὸ ξεῖδι.

—Ἐτοῦτο συνέταιρε, εἶπεν ὁ Μέμος, δὲν κόβεται στὴ μέση. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃ ἓνας. Τὸ παίρνω ἐγώ. Πάρε διακόσες δραχμὲς γιὰ τὸ μερτικό σου καὶ ἀποτραβήξον.

—Διακόσες; ἔκαμε ὁ Γιάννης. Ἄ, μπά, μπά! Ἐγὼ σοῦ δίνω τρακόσιες, ἀποτραβίεσαι;

—Ἐ, καλὰ τρακόσες; τριακόσες! Δικό μου εἶναι.

—Ὁχι, κοντροστάρισε ὁ Γιάννης τὸ ξεῖδι μὴ χρειάζεται ἐμένα. Δίνω τρακόσες πενήντα!

Μὰ κατάλαβες πῶς μὲ πικάρεις; ἀπάντησε ὁ Μέμος. Τετρακόσες τὸ κάνω!

—Πεντακόσες! φώναξε ὁ ἄλλος, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι!

—Ἑξακόσες!

—Ὀχτακόσες!

—Χίλιες!

—Χίλιες μωρέ;

—Χίλιες!

—Μωρὲ μιλᾷς μὲ τὰ σωστά σου; Χίλια φράγκα τὸ παληόξειδο;

—Χίλια!

—Ἐ, λοιπὸν ὁ διάλογος νὰ μὲ πάῃ ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔχεις στοῦ νοῦ σου!

—Ἀβάρη καὶ κάναμε καραμπόλα Γιάννη! Κάτι ἔχω στοῦ νοῦ μου, κάτι ἔχεις στοῦ νοῦ σου καί...κάτι ἔχει τὸ βαρέλι μέσα!...Ἐλα κάτου τὰ χαρτιά! Τὸ βαρέλι ἀνοίγει!

—Ἀνοίγει!

Ἀδειάσανε τὸ ξεῖδι καὶ ἔξεφούντων τὸ βαρέλι.

Καὶ τότες ἦρθε ὁ κρυμμένος θησαυρὸς στοῦ φῶς. Ἐνας σωρὸς φράγκα καὶ δίφραγκα ἀνακατωμένα μὲ τὴν τρυγιά..

—Ἀου! ἔκαμε μὲ μάτι ἀπληστο ὁ Γιάννης.

Κι ὁ Μέμος ἔδωσε μὰ γαστρίν στοῦ τραπέζι.

—Γι' αὐτὸ δὲ βροίκαμε τὸ κέρδος. Πῶς νὰ τὸ βροῦμε, μωρὲ τζόγια μου, ποῦτανε μέσα στοῦ βαρέλι;

Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

— «Ἀρχισαν καὶ στὸ νηοί μας οἱ ζέ-
σθες καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἐξοδος τοῦ κόσ-
μου ἀπὸ τίς πόλεις στίς ἐξοχές καὶ ἰδι-
αιτέρως στ' ἀκρογιάλια, ὅπου πέρνουν
καὶ δίνουν τὰ μπαίν-μίζετ.

— «Ἄν καὶ τὰ οἰκονομικά τοῦ πολλοῦ κό-
σμου δὲν πηγαίνουν καλὰ, ἐν τούτοις προ-
μηνύεται ὅτι ἡ ἐφετεινὴ κίνησις στὴν Κε-
φαλληνία θὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη.

— Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Πάτρα κλπ
ἄρχισαν ἤδη νὰ καταφθάνουν πολλοὶ
συμπατριῶτες μας οἰκογενειακῶς.

— Εἰς τὸ Ἀργοστόλι κατέπλευσαν
προερχόμενα ἐκ Κερκύρας τὰ ἀντιτορπι-
λικὰ ἀνοιχτῆς θαλάσσης «Ναύαρχος Κουν-
τουριώτης» «Ψαρράς» «Υδρα» «Πάνθηρ»
«Λέων» «Σφενδόνη» καὶ «Θύελλα».

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἔγιναν ἀγῶνες λεμ-
βοδρομίας καὶ κολυμβήματος εἰς τοὺς ὁ-
ποίους ἔλαβον μέρος καὶ ναῦται τῆς Μοί-
ρας. Τὸ βράδυ ἔγινε δεξίωσις καὶ χορὸς
εἰς τὸ Δημαρχιακὸν Μέγαρον.

— Ζωηροτάτῃ εἶναι ἡ ἐφετεινὴ ἀθλητι-
κὴ κίνησις εἰς τὸ νηοί μας καὶ ἰδιαιτέρως
εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ταξείδια ἀθλητικῶν
ὁμάδων τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἀντεπισκέ-
ψεις, τακτικά ἀθλητικά ἑορταὶ καὶ ἀγῶ-
νες καὶ μιὰ σειρά ἐπιδείξεων πολὺ καλῶν
ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων.

Ἰδρυσις Σωματείου

Ἐγίνε συγκέντρωσις τῶν εἰς Ἀθήνας
καὶ Πειραιᾶ διαμενόντων κατοίκων τοῦ
χωρίου Φραγκᾶτα καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἱδρυ-
σις Σωματείου. Ἐξελέγη πρόσωρινῃ διοι-
κοῦσα Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Νικ. Γαρμ-
πῆ, ὡς προέδρου καὶ Σπυρ. Κουταβᾶ ὡς
Γενικοῦ Γραμματέως καὶ κατετέθη τὸ κα-
ταστατικὸν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς
πρὸς ἔγκρισιν. Συγχάρομεν θερμότατα
τοὺς καλοὺς αὐτοὺς συμπατριώτας.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλουμε τὴν προσε-
χὴ ἔκδοσιν εἰς τὸ Ἀργοστόλι τῆς ποιητι-
κῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ρέμβη Πλημμύρα
ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον.

ΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ

Τὴν 20 Μαΐου ἔγιναν οἱ Παγκεφαλλη-

νιακοὶ Ἐφηβικοὶ ἀγῶνες. Εἰς αὐτοὺς ἔλα-
βον μέρος: ἡ Βαλλιάνειος Ἐμπορικὴ Σχο-
λῇ, τὸ Κοργιαλένειον Γυμνάσιον, ἡ Βαλλι-
άνειος Ἐπαγγελματικὴ Ληξουρίου, ὁ «Ὀ-
δυσσεὺς» Ληξουρίου, ὁ «Παγκεφαλληνια-
κός» καὶ ὁμάδες δεσποινίδων, τοῦ Κοργι-
αλένειου Παρθεναγωγείου καὶ τοῦ Γυ-
μνασίου. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων
ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 60 μέτρων δεσποινίδων.

α') Ἀντωνακάτου (Γυμνασίου) β') Πεφάνη
(Γυμνασίου) γ') Καβαλλιεράτου (Παρθε-
ναγωγείου).

Ἀκοντισμὸς δεσποινίδων. α) Λούκα
(Παρθεναγωγείου) β) Κορινάτου (Γυμνα-
σίου) γ) Μακρῇ (Παρθεναγωγείου).

Δρόμος 100 μ. ἐφήβων. α') Καππάτος
(Ἐμπορικῆς) β') Κουλουμπῆς (Γυμνασίου)
γ) Συμεωνίδης, (Ἐπαγγελματικῆς).

Δρόμος 1200 μ. α) Καλαφάτης (Παγ-
κεφαλληνιακοῦ) β) Ποταμιάνος (Παγκε-
φαλληνιακοῦ) γ) Πετράτος (Γυμνασίου).

Δρόμος 3.000. α) Καλαφάτης (Παγκε-
φαλληνιακοῦ) β) Διβάρης (Ὀδυσσέως) γ)
Ἀντωνάτος (Παγκεφαλληνιακοῦ).

Λιθοβολία. α' Βουτρινᾶς (Ἐμπορικῆς)
β) Κωνσταντίνου (Ἐπαγγελματικῆς) γ)
Κουλουμπῆς (Γυμνασίου).

Διόκοβλια. α Κουλουμπῆς (Γυμνα-
σίου) β Βουτρινᾶς, (Ἐμπορικῆς) γ Βασι-
λόπουλος (Γυμνασίου).

Ἄλμα εἰς ὕψος. α) Βουτρινᾶς (Ἐμ-
πορικῆς) γ') Καλογεράς (Παγκεφαλληνια-
κοῦ) γ') Συμεωνίδης (Ἐπαγγελματικῆς).

Τὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα (δρόμος 60 μ.
παίδων, δρόμος 400 μ. ἐφήβων, ἀκοντι-
σμός ἐφήβων, ἄλμα ἀπλοῦν εἰς μήκος,
σκυταλοδρομία καὶ διελκυστίνδα θὰ ἐ-
παναληφθοῦν τὴν 24 Ἰουνίου.

Τὴν Κυριακὴν 27 Μαΐου συνηντήθησαν
εἰς τὴν πλατεῖαν Μείνλανδ ἡ «Παναχαϊκὴ»
Πατρῶν καὶ ὁ «Ὀλυμπιακός». Ἀργοστο-
λίου. Τὴν Πατραϊκὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμά-
δα ἐνίκησε ὁ «Ὀλυμπιακός» μὲ τέσσερα
4 ἔναντι τριῶν τὰ ὁποῖα ἐπέτυχεν ἡ Πανα-
χαϊκὴ».

Αἱ Γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τοῦ Γυμνα-
σίου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας 28 Μαΐου
ἔγιναν εἰς τὴν πλατεῖαν Μεϊτλανδ αἱ γυ-

μναστικά ἐπιδείξεις τοῦ Κοργιαλενείου Γυμνασίου μας. Τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἐορτὴν—παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαρίαν—παρηκολούθησε ἄφθονος καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. Ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ Σουηδικαὶ ἀσκήσεις, αἱ ἄρκετὰ καλὰ ἐπιδόσεις εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα καὶ οἱ ὥραῖοι χοροὶ τοῦ ἐχθρεύθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀπέσπασαν τὰ θερμότερα χειροκροτήματα τῶν παρευρισκομένων. Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Γυμναστικῆς κ. Χρίστον Γαλονόπουλον.

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΛΗΣ ΤΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΩΝ

Μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Ἀλμπέρτα» ἀφίχθησαν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ἐπίσημοι μετὰ τοὺς Κεφαλλήνας Πειραιῶς διὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς στήλης τῶν Ριζοσπαστῶν, ἡ ὁποία συνέπιπτε μὲ τὸν ἑορτασμόν τῶν 70 χρόνων ἀπὸ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ στήλη αὐτὴ ἐδωρήθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀργοστολίου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων Πειραιῶς. Εἰς τὴν ἀποβάθραν μετέβησαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων μας, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Λιμενάρχης καὶ αἱ λοιπαὶ τοπικαὶ ὀρχαί. Μεταξὺ τῶν ἀφιχθέντων ἐπίσημων ἦσαν καὶ οἱ κ. κ. Κ. Τσαλδάρης, ὑφυπουργὸς τῆς Συκοινωνίας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, Παῖζης, βουλευτὴς Ἰθάκης, Ἀθηνογενὴς βουλευτὴς Πειραιῶς, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Κεφαλλήνων Πειραιῶς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον κ. Ἀλ. Κρασσᾶν καὶ πολλὰ μέλη τοῦ Συλλόγου. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας παρετέθη δεῖπνον καὶ ἐπηκολούθησε χορὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Δημαρχείου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας (21 Μαΐου) ἐγίναν τὰ ἀποκαλυπτήρια. Κατὰ τὴν 10 π. μ. μετὰ τὴν προσέλευσιν ὄλων τῶν ἐπίσημων ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μετὰ τοῦ κλήρου, ἤρχισαν τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν. Μετὰ ταῦτα ὁ Δή-

μαρχος κ. Γεράκης ἀπεκάλυψε τὴν στήλην καὶ ἤρχισαν αἱ ὁμίλαι τῶν ἐπισήμων. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Κρασσᾶς παραδίδων τὴν στήλην εἰς τὸν Δῆμον τοῦ Ἀργοστολίου καὶ μετ' αὐτὸν ὁμίλησεν ὁ Βουλευτὴς κ. Ἀθηνογενὴς. Στεφάνους κατέθεσαν, ὁ κ. Ἀλεξᾶτος (ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλῆς), ὁ κ. Μπορμπούλης (ἀντιπρόσωπος τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Κοινότητος Ληξουρίου), ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Κ. Τσαλδάρης (τῆς Κυβερνήσεως), ὁ κ. Ἀθηνογενὴς (τοῦ Ἐθνικοῦ Ριζοσπ. Κόμματος), ὁ κ. Γ. Μαράτος (Ἑνώσεως Ἰθακησίων), ὁ κ. Πεταλάς (τῆς Κοινότητος Ἰθάκης), ὁ κ. Γεράκης (Δήμαρχος Ἀργοστολίου), ἡ δὲ Κρασσᾶ (τῆς Ἰονίου Σχολῆς), ὁ κ. Ἀλεξ. Παῖζης (Ἀδελφότητος Ἰθακησίων), ὁ κ. Κρασσᾶς (Κεφ. Πειραιῶς), ὁ κ. Βασιλόπουλος (τῆς κ. Ἰατρίδου κόρης τοῦ Ριζοσπάστου Ἠλία Ζερβοῦ) καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς γενετήρας τοῦ Ζερβοῦ Κοινότητος Γριζάτων κ. Μήλας. Ἡ ἐορτὴ ἔληξεν μὲ τὸν πανηγυρικὸν τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Ἐλευθεροφρόνων κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὴν πλατείαν Πετρίτου ἐγίναν τὴν 28 Μαΐου αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου Ληξουρίου. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐκ τοῦ Γυμνασίου μέχρι τῆς πλατείας ἐξετελέσθησαν ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας σουηδικαὶ ἀσκήσεις καὶ μετὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα, δρόμου 60, 100, 400, 1500 μέτρων, σφαιροβολία, ἀκοντισμός (διὰ πρώτην φοράν καὶ ὑπὸ τῶν μαθητριῶν).

Ἐπηκολούθησαν ἑλληνικοὶ χοροὶ, παιδιαὶ, διελκυστίνδα, σκυταλοδρομία κλπ. Τὰς ἐπιδείξεις παρηκολούθησε ἄφθονον πλήθος κόσμου. Ἀξίζουν συγχαρητήρια εἰς τὸν Γυμναστήν κ. Νικ. Κατσαβδὴν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ὥραιας αὐτῆς ἐορτῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΕΛΟΓΟΥ

Μεταξύ μας

Λόγω της αλλαγής των τυπογραφείων την οποίαν έκαμαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα», υπάρχει μικρά άνωμαλία εις την κατάταξιν τής ύλης. Έπίσης εις τόν ίδιον λόγον όφείλεται και ή καθυστέρηση τοῦ τετάρτου τεύχους πού ως εκ τούτου ήναγκάσθημεν νά εκδόσωμεν μαζί με τὸ πέμπτον τοῦ 'Ιουλίου. Πιστεύομεν ότι ή μικρά αυτή και ὅλως έκτακτος άνωμαλία θά μᾶς συγχωρηθεῖ ἀπό τοὺς φίλους μας, πού βλέπουν τήν πρόοδο τοῦ περιοδικοῦ μας και ἀπό τυπογραφική εμφάνισι και ἀπό ἀπόψεως ύλης.

Κον 'Αντώνιον Πατρίκιον 'Ενω. όιν. 'Ελάβαμεν τήν έπιταγή και σᾶς εύχαριστοῦμεν πολύ, καθώς και γιά τὰ τόσα καλά σας λόγια. **Κον Γερ. Ματθούκην** Salisbury, **Ροδεθίας.** 'Ελάβαμε τὸ γράμμα σας και εύχαριστοῦμεν πολύ γιά τίς φροντίδες σας. Γράφουμε ιδιαιτέρως. **Κον Κωνστ. Καροῦδον Ταγματάρχην Πρέβεζα.** 'Εστειλάμε πάλι τὸ τρίτο φύλλο. Φαίνεται ότι έχάθη τήν πρώτη φορά στο ταχυδρομεῖο. Ζητάμε συγνώμην και σᾶς εύχαριστοῦμεν γιά τὸ ενδιαφέρον σας. **Κον Κοδμᾶν Μενήν. 'Αργοῦτόλι.** Τὸ ποίημά σας δημοσιεύεται. Μετά τὸν διαγωνισμόν διηγήματος θά προκηρύξουμε διαγωνισμόν ποιήματος. Σᾶς εύχαριστοῦμεν γιά τὰ καλά σας λόγια. Φροντίσατε γιά τήν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. **Κον 'Ανδρέαν Τουλιᾶτον. 'Αργοῦτόλι.** Τὰ φύλλα τὰ στέλνουμε τακτικώτατα και άπορούμε πώς δέν τὰ ἐλάβατε. 'Επειδή έχουμε κι' άλλα παράπονα, έπιστήσαμε τήν προσοχή τοῦ ταχυδρομείου γιά τήν κατάσταση αὐτή. 'Ανταποκρίσεις σας δημοσιεύονται. Δελτίο σᾶς έστειλάμε. **Κον 'Αλ. Μακροῖδιν. Κεραμίδς.** Σᾶς έστειλάμε μπλόκ, γράμμα και δελτίο ανταποκριτοῦ. Λαβαίνουμε τακτικώτατα τὰ γράμματά σας και τίς ανταποκρίσεις πού καθώς βλέπετε δημοσιεύονται. Δέν μπορούμε νά τίς δημοσιεύσουμε όλες και ὅπως είναι, γιά τὸν μοναδικὸ λόγο, ότι διαθέτουμε πολύ λίγο χώρο γιά τὰ νέα, έπειδή ή

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Τὸν περασμένο μήνα πέθανε στήν 'Αθήνα ὁ μεγάλος συμπατριώτης μας Μπάμπης 'Αννινος. 'Η ζωή του ήταν πραγματικά δημιουργική και τὸ έργο του και τὸ λογοτεχνικό και τὸ ιστορικό, πολὺ πρωτότυπο και μεγάλο. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» θεωροῦν ὑποχρέωσίν τους νά τιμήσουν ὅσο μπορούν τή μνήμη τοῦ συγγραφέως. Γι' αὐτὸ στο ἐρχόμενο φύλλο θ' αφιερώσουν ειδικές σελίδες, ἀπ' ὅπου γνωστοὶ λόγοι θά γράψουν γιά τή ζωή και τὸ έργο τοῦ Μπάμπη 'Αννινου και θά τὸν ἐξετάσουν σάν λογοτέχνη, σάν ιστορικό και σάν άνθρωπο.

ὕλη εἶναι πολλή. 'Όσο μπορούμε θά σᾶς εύχαριστοῦμε. Με τίς πολυποίκιλες φροντίδες σας μᾶς ὑποχερώνετε. **Κον Πλάτ. Καβαλλιεράτον. Ληξοῦρι.** Σᾶς έγράψαμε ιδιαιτέρως. Τὸ κομμάτι πού μᾶς έστείλατε εἶναι καλὸ και θά δημοσιευθῇ στο άλλο φύλλο. Μόνο θά σᾶς παρακαλέσουμε πολὺ νά μᾶς κάνετε τή χάρη και ή νά βρῆτε ἄλλο ψευδώνυμο ή νά ὑπογράψετε με τ' ὄνομά σας, γιατί αὐτὸ πού ὑπογράφετε εἶναι σάν πολὺ... ἀρχαῖο ! Νομίζουμε πώς θάσαστε και σεις σύμφωνος. Περιμένουμε τίς φωτογραφίες ἀπὸ τὸν ἀξιότιμο Διευθυντή σας κ. R. Coste

Κον Λοβέρδον; 'Αργοῦτόλι.—Τὸ ποίημά σας τὸ ἐλάβαμε. Εἶναι καλὸ και δεῖνει ἄνθρωπο πού κατέχει πολλὰ πράγματα. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι πολὺ μεγάλο και θά ξέρεται βέβαια ότι ὁ πολὺς κόσμος τώρα, δέν διαβάζει μεγάλα τραγούδια. Πάντως περιμένουμε ἄλλο σας ποίμα, μικρότερο ὅμως σέ έκταση, ἂν εἶναι δυνατόν. Εύχαριστοῦμε γιά τὰ καλά σας λόγια.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
Κον 'Ηρώον Χ. Λαδᾶν. Δίοπον, Ναύσταθμον.—Οἱ έντυπώσεις σας ἀπὸ τὸ νησί μας καλές και θά δημοσιευθοῦν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα. Μᾶς ένθουσιάζεται με τὰ καλά σας λόγια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
“ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ,,
Ε. ΤΣΙΓΑΡΙΔΗ & Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33
ΑΘΗΝΑΙ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΩΝ
“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΝΕΩΝ,,

Ἀρχίζει ἡ μεγάλη μας ἔρευνα :

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Ἡ λεπτομερέστερη ἔρευνα καὶ μελέτη τῶν ἀναγκῶν τοῦ νησιοῦ μας μὲ πλουσιώτατο φωτογραφικὸν ρεπορτάζ.

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ : Διήγημα τοῦ κ. Δ. Μανέντη.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ : Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ποιήματα, διηγήματα, ἱστορικὲς σελίδες καὶ οἱ πρῶτες ἀπαντήσεις στὴ μεγάλη μας καμπάνια.

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΑΣ : Ἀπαντοῦν μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι οἱ Κεφαλλήνες πολιτικοί, λόγιοι, καὶ ἐπιστήμονες.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ